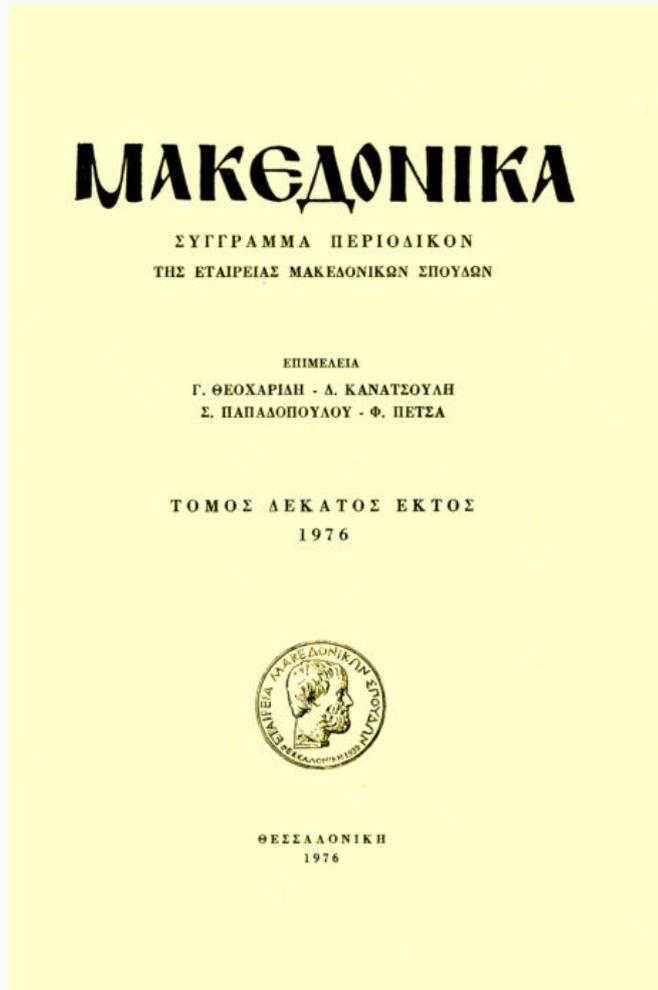

Μακεδονικά

Τόμ. 16, Αρ. 1 (1976)

Συμβολή στην ιστορία των σχολείων της Θεσσαλονίκης κατά το τελευταίο τέταρτο του 19ου αιώνα

Σιδηρούλα Ζιώγου-Καραστεργίου

doi: [10.12681/makedonika.644](https://doi.org/10.12681/makedonika.644)

Copyright © 2014, Σιδηρούλα Ζιώγου-Καραστεργίου

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Ζιώγου-Καραστεργίου Σ. (1976). Συμβολή στην ιστορία των σχολείων της Θεσσαλονίκης κατά το τελευταίο τέταρτο του 19ου αιώνα. *Μακεδονικά*, 16(1), 325–348. <https://doi.org/10.12681/makedonika.644>

ΣΥΜΒΟΛΗ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ ΤΟΥ 19 ΑΙΩΝΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Κατά την συλλογή στοιχείων από διάφορες πηγές για την ιστορία των σχολείων της Θεσσαλονίκης, επισημάνθηκε άρχαιακό ύλικό πού προάγει και δια φωτίζει περισσότερο τις γνώσεις μας για την εκπαίδευση όπως ήταν διαμορφωμένη πριν από την απελευθέρωση (1912), και κυρίως για δυο βασικές πλευρές της: τους πόρους των σχολείων και την πρόσληψη των δασκάλων. Η διαπίστωση αυτή οδήγησε στην απόφαση να συγκεντρωθούν τα απαραίτητα στοιχεία και να μορφοποιηθούν σε ανεξάρτητη μελέτη, με βασικό σκοπό να δοθεί μια όσο το δυνατό πιο ολοκληρωμένη και σαφής εικόνα για τα προηγούμενα θέματα: με ποιο τρόπο δηλαδή γίνονταν οι προσλήψεις των δασκάλων και πώς καλύπτονταν οι δαπάνες για τη λειτουργία των διαφόρων εκπαιδευτηρίων της Θεσσαλονίκης.

Το ύλικό πού χρησιμοποιήθηκε—και το ανέκδοτο και το δημοσιευμένο—καλύπτει κυρίως το τελευταίο τέταρτο του 19 αιώνα. Ο περιορισμός αυτός οφείλεται πρώτα απ' όλα στο ότι είναι, από πρακτική άποψη, αρκετά δύσκολο να συγκεντρωθεί άρχαιακό ύλικό για ολόκληρη τη χρονική περίοδο πού υπήρχε οργανωμένη εκπαιδευτική κίνηση στη Θεσσαλονίκη και ή οποία εκτείνεται κυρίως στους δυο τελευταίους αιώνες της τουρκοκρατίας. Κατά δεύτερο λόγο, μια τέτοια προσπάθεια θα ξέφευγε από τα όρια αυτής της εργασίας. Είναι δυνατό όμως να λεχθεί, κι αυτό προκύπτει από μια γενικότερη θεώρηση του θέματος, ότι οι διάφοροι πόροι πού επισημαίνονται έδω αποτέλεσαν, με μικρές παραλλαγές, την κύρια οικονομική βάση για την ίδρυση και συντήρηση των σχολείων στη Θεσσαλονίκη κατά την περίοδο της τουρκοκρατίας. Κατά συνέπεια, ή εργασία αυτή καλύπτει μεγαλύτερη περίοδο από ό,τι επιτρέπουν να νομίσει κανείς τα στοιχεία πού συγκεντρώθηκαν. Μετά τη συγκριτική μελέτη μάλιστα και άλλων σχετικών δημοσιευμάτων, γίνεται φανερό ότι όσα επισημαίνονται έδω για τη Θεσσαλονίκη ισχύουν, σε γενικές γραμμές, και για τα υπόλοιπα ελληνικά σχολεία της Μακεδονίας και της τουρκικής επικράτειας, γενικότερα¹. Οι διάφορες μικρές ή μεγάλες

1. Βλ. Αθ. Αγγελοπούλου, Η συμβολή της επισκοπής Πέτρας εις τα έθνικά και εκπαιδευτικά προβλήματα του Έλληνισμού της περιοχής Όλύμπου (1890-1896), «Μακεδονικά» 14 (1974) 64-84 Έπίσης Κούλας Ξηραδάκη, Από τα άρχαια του

παραλλαγές είναι δυνατό να οφείλονται στη γενική κατάσταση μιᾶς όρισμένης κοινότητας, στις άσכולίες τών κατοίκων, στις οικονομικές δυνατότητες και στο ζήλο τών μελών της.

Κοντά στά προηγούμενα, τό γεγονός ότι τό ύλικό πού χρησιμοποιήθηκε καλύπτει τό τελευταίο τέταρτο τοῦ 19 αιώνα έχει, ίσως, ιδιαίτερη σημασία και βαρύτητα. Τοῦτο επειδή στην περίοδο αὐτή παρατηρεῖται (όπως θά εξηγηθεῖ παρακάτω) μιᾶ γενικότερη ποιοτική και ποσοτική ανάπτυξη τῆς παιδείας στη Θεσσαλονίκη.

Γιά τή σύνθεση τῆς μελέτης αὐτῆς χρησιμοποιήθηκαν, πιά συγκεκριμένα, οἱ παρακάτω πηγές: πέντε άνέκδοτοι κώδικες τοῦ Ἱστορικοῦ Ἀρχείου Μακεδονίας¹, οἱ ἑλληνικές ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς αὐτῆς², ἐκθέσεις πεπραγμένων τῆς Σχολικῆς Ἐφορίας και τοῦ Φιλεκπαιδευτικοῦ Συλλόγου Θεσσαλονίκης³, καθώς και σχετική βιβλιογραφία⁴.

¹Ελεγκτικοῦ Συνεδρίου. Παρθεναγωγεία και δασκάλες ὑποδοῦλου Ἑλληνισμοῦ, Ἀθήνα 1972, Γ. Χ. Χιο νίδ η, Τά σχολεῖα τῆς Βεροίας κατά τά ἔτη 1849-1912, «Μακεδονικά», 11 (1971) 1-28, και κυρίως, Σ τ. Πα πα δ ό πο υ λ ο υ, Ἐκπαιδευτική και κοινωνική δραστηριότητα τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Μακεδονίας κατά τόν τελευταίο αἰώνα τῆς Τουρκοκρατίας, Δημοσιεύματα τῆς Ἐταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν, Μακεδονική Βιβλιοθήκη ἀριθμ. 31, Θεσ/νίκη 1970, σ. 290.

1. Στο Ἱστορικό Ἀρχεῖο Μακεδονίας μοῦ παραχώρησαν, μέ ιδιαίτερη εὐγένεια και προθυμία, πέντε κώδικες, πού δέν είχαν μελετηθεῖ μέχρι τότε. Ὁ ἕνας ἀπό τοὺς κώδικες αὐτοὺς περιέχει διάφορα συμβόλαια, και οἱ ὑπόλοιποι τέσσερις πρακτικά ἀπό τῖς συνεδριάσεις τῆς δημογεροντίας τῆς ἑλληνικῆς κοινότητας τῆς Θεσσαλονίκης. Στους κώδικες αὐτοὺς ὑπάρχουν καταχωρημένα και πρακτικά ἀπό κοινές συνεδριάσεις τῆς δημογεροντίας και τῆς εἰκοσιτετραμελοῦς ἐπιτροπῆς ἡ τῆς σχολικῆς ἐφορίας ἀντίστοιχα.

Οἱ κώδικες τοῦ Ἱστορικοῦ Ἀρχεῖοῦ πού χρησιμοποιήθηκαν ἔχουν τῖς ἐξῆς ἐνδείξεις: α/α 14. Πρακτικά συνεδριάσεως Δημογεροντίας ἀπό 10 Ἀπριλίου 1874 μέχρι 20 Ἰανουαρίου 1879.

α/α 13. Πρακτικά Δημογεροντίας ἀπό 25 Φεβρουαρίου 1879 μέχρι 19 Δεκεμβρίου 1881.

α/α 9. Κώδιξ Πρακτικῶν Συνεδριάσεων Δημογεροντίας ἀπό 16ης Ἰανουαρίου 1882 μέχρι 2ας Μαρτίου 1885.

α/α 21. Κώδιξ διαφόρων συμβολαίων και πράξεων διαζυγίων ἀπό 2 Αὐγούστου 1882 μέχρι 13 Μαρτίου 1885.

α/α 8. Κώδιξ Πρακτικῶν Δημογεροντίας ἀπό 19 Μαρτίου 1894 μέχρι 24 Ἰουλίου 1899.

2. Ἡ πρώτη ἑλληνική ἐφημερίδα κυκλοφόρησε στη Θεσσαλονίκη στίς 13 Μαῖου 1875 μέ τήν ἐπωνυμία «Ἑρμῆς» και διευθυντή τό Σ. Κ. Γκαρπολά. Ὁ «Ἑρμῆς» μετά τό 1881 κυκλοφορεῖ σάν «Φάρος τῆς Μακεδονίας». Ἀπό τῖς ἐφημερίδες αὐτές χρησιμοποιήθηκαν οἱ ἐξῆς τόμοι: «Ἑρμῆς» τόμοι τῶν ἐτῶν 1875-1881 και «Φάρος τῆς Μακεδονίας» τόμοι τῶν ἐτῶν 1881-1886, 1887-1891, 1892-1893.

3. Τοῦ Φιλεκπαιδευτικοῦ Συλλόγου Θεσσαλονίκης χρησιμοποιήθηκαν οἱ ἐκθέσεις τῶν ἐτῶν: 1874, 1876, 1880, 1881, 1882, 1884, 1889, 1892, 1895, 1896, 1901, 1902, 1903 και 1904, τῆς δὲ ἐφορίας τῶν σχολείων οἱ ἐκθέσεις τῶν ἐτῶν: 1884-85, 1893-94 και 1904-1905.

4. Σύντομη ἱστορία τῆς παιδείας τῆς Θεσσαλονίκης ἐπὶ τουρκοκρατίας βλ. στοῦ Τ ρ. Εὐαγγελίδ η, Ἡ παιδεία ἐπὶ τουρκοκρατίας, τόμ. Α', Ἀθήναι 1936, σ. 111-118. Βλ.

Ἡ ἑλληνικὴ κοινότητα τῆς Θεσσαλονίκης ἀριθμοῦσε τὸ 1884 δεκαοχτὼ χιλιάδες μέλη, ἐνῶ ὀλόκληρη ἡ πόλη εἶχε ἑκατὸ χιλιάδες κατοίκους¹.

Στὴ Θεσσαλονικὴ εἶχε τὴν ἔδρα τοῦ ὀ γενικὸς διοικητῆς (βαλῆς), ὁ διοικητῆς τοῦ τρίτου τουρκικοῦ σώματος στρατοῦ, καθὼς καὶ ὁ ὀρθόδοξος μητροπολίτης, ὁ ὀποῖος μὲ τὴ συνεργασία τῶν προκρίτων διοικοῦσε τὴν ἑλληνικὴ κοινότητα καὶ σὰν πολιτικὸς ἄρχοντας. Τὴν ἀνώτερη ἀρχὴ τῆς κοινότητος ἀποτελοῦσε ἡ δημογεροντία, ἕνα σῶμα ἀπὸ ὀχτῶ μέλη μὲ πρόεδρο τὸ μητροπολίτη. Ἡ δημογεροντία ἀνανεωνόταν κάθε χρόνο καὶ ἀσκούσε ἐπίσης καὶ δικαστικὰ καθήκοντα γιὰ ὀ υποθέσεις ἐκκλησιαστικῆς κυρίως φύσεως. Κάθε τριετία ἀπὸ τὴ γενικὴ συνέλευση τῶν μελῶν τῆς κοινότητος ἐκλέγονταν ἡ εἰκοσιτετραμελὴς ἐπιτροπὴ, ἡ ὀποία εἶχε τὴν ὀποχρέωση νὰ σχηματίζει ἀπὸ τὰ μέλη τῆς τὶς ἐξῆς μικρότερες ἐπιτροπές: μιὰ τετραμελὴ ἐφορία τῶν σχολείων ποῦ λογοδοτοῦσε γιὰ τὴ διαχείριση τοῦ σχολικοῦ ταμείου στὴν εἰκοσιτετραμελὴ ἐπιτροπὴ καὶ τὴ δημογεροντία, καὶ μιὰ τετραμελὴ, ἐπίσης, ἐπιτροπὴ γιὰ τὴ διεύθυνση τῶν φιλανθρωπικῶν καταστημάτων τῆς κοινότητος. Ἡ ἐπιτροπὴ τῶν φιλανθρωπικῶν καταστημάτων εἶχε τὴν ὀποχρέωση νὰ ἐκλέγει ἄλλη τετραμελὴ ἐπιτροπὴ κυρίων γιὰ νὰ ἐποπτεῦει τὰ σχετικὰ μὲ τὸ νοσοκομεῖο. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ προηγούμενα σώματα, ἀπὸ κάθε ἔνορια ἐκλέγονταν δυὸ ἐπίτροποι σὰν διαχειριστὲς τῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων τῆς ἐκκλησίας. Οἱ ἐπίτροποι ἦταν ὀποχρεωμένοι νὰ λογοδοτοῦν κάθε χρόνο στὴ δημογεροντία γιὰ τὴ διαχείριση τῶν χρημάτων τῆς ἐκκλησίας².

Ἡ ἑλληνικὴ κοινότητα τῆς Θεσσαλονίκης φρόντιζε ὀσο μπορούσε γιὰ τὴν καλὴ λειτουργία καὶ ἀνάπτυξη τῶν ἐκπαιδευτηρίων τῆς πόλης, τῶν ὀποίων ἡ πορεία εἶναι φανερὰ ἀνοδική. Θὰ περιοριστοῦμε ἐδῶ σὲ μιὰ σύντομη ἀπεικόνιση τῆς ἑλληνικῆς παιδείας στὴ Θεσσαλονικὴ κατὰ τὴν Τουρκοκρα-

ἐπίσης Ἰ. Τ σ ι κ ὀ π ο υ λ ο υ, Ἱστορία τῶν σχολείων Θεσσαλονίκης «Μακεδονικὸν Ἡμερολόγιον ὀ Γόρδιος Δεσμός» Χρ. Γ. Γουγοῦση, Θεσσαλονικὴ 1915, σ. 116-119. Λίγα βλ. καὶ Γ. Χ α τ ζ η κ υ ρ ι α κ ὀ υ, Ἡ ἐν Μακεδονία ἐκπαίδευσις κατὰ τοὺς ἐν τουρκοκρατίᾳ χρόνους, «Μακεδονικὸν Ἡμερολόγιον» Ν. Σφενδόνη, Θεσσαλονικὴ 1928, σ. 122-123.

Σημαντικὲς πληροφορίες γιὰ τὴν ἐποχὴ ποῦ ἐξετάζουμε ὕπάρχουν καὶ σὲ δυὸ τοπογραφίες τῆς Θεσσαλονίκης: Μ. Χ α τ ζ η ἰ ὀ ἄ ν ν ο υ, Ἀστυγραφία Θεσσαλονίκης ἦτοι τοπογραφικὴ περιγραφή τῆς Θεσσαλονίκης, Θεσσαλονικὴ 1880, σ. 114, καὶ, κυρίως, Γ. Κ. Μ ω ρ α ἰ τ ὀ π ο υ λ ο υ, Τοπογραφία Θεσσαλονίκης πρὸς διδασκαλίαν τοῦ μαθήματος τῆς Πατριδογραφίας ἐν τοῖς Δημοτικοῖς Σχολείοις, Ἀθήναι 1883, σ. 52.

Γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τῆς παιδείας στὴ Θεσσαλονικὴ βλ. κυρίως, Σ τ. Ἰ. Παπαδόπουλου, ὀ.π., σ. 290, καθὼς καὶ Κ. Μ ο σ κ ὀ φ, Θεσσαλονικὴ 1700-1912. Τομὴ τῆς μεταπρατικῆς πόλης, ἐκδ. Στοχαστής, (Ἀθήνα 1974), σ. 244.

1. Βλ. Μ ω ρ α ἰ τ ὀ π ο υ λ ο υ, ὀ.π., σ. 27.

2. «Ἐρμῆς» ἀρθ. 28 (15-8-1875), σ. 2, στ. 3, Μ ω ρ α ἰ τ ὀ π ο υ λ ο υ, ὀ.π., σ. 28-29, καὶ Παπαδόπουλου, ὀ.π., σ. 97.

τία, επιμένοντας περισσότερο στη χρονική περίοδο που αναφέρεται, κυρίως, ή έρευνα αυτή.

Σύμφωνα με πληροφορία του Κρουσίου, το 1585 ο «Γεώργιος Ἄθηναῖος, ἱερέυς, διδάσκει ἐν Θεσ/νίκη ἰ' (10) παιδας». Ἐκείνος ὁμως πού φημίστηκε ὡς δάσκαλος στὴ Θεσσαλονίκη τὰ χρόνια αὐτὰ ἦταν ὁ μοναχὸς Ματθαῖος ὁ Κρητικὸς, δάσκαλος τοῦ πατριάρχη Ἱερεμία Β'¹. Κατόπιν, μόνο στὶς ἀρχές τοῦ 17 αἰῶνα συναντοῦμε καὶ πάλι δασκάλους στὴ Θεσσαλονίκη. Κατὰ τὸν 18 αἰῶνα τὸ σχολεῖο τῆς πόλης, πού ἀπὸ τὸ 1760 ἔχει τὴν ἐπωνυμία «Ἐλληνομουσεῖον» λειτουργεῖ κανονικά. Στὰ 1757 μάλιστα ἀναφέρεται καὶ δεύτερο σχολεῖο. Τὸ «Ἐλληνομουσεῖον» ἔκλεισε κατὰ τὴ διάρκεια τῆς μεγάλης ἑλληνικῆς ἐπανάστασης καὶ ξανάρχισε τὴ λειτουργία του μετὰ τὸ 1828².

Ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ 19 αἰῶνα ἀρχίζει ἡ ἀνάπτυξη τῆς παιδείας στὴ Θεσσαλονίκη καὶ στὰ ἐκπαιδευτήριά της, πού ἀυξάνονται σὲ ἀριθμὸ, διδάσκουν ξεχωριστοὶ ἐκπαιδευτικοί. Στὸ «Ἐλληνικὸν σχολεῖον» τῆς πόλης διδάσκονταν αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ἀρχαῖα ἑλληνικά, μαθηματικά, γεωγραφία, φυσικὴ ἱστορία, λατινικά, ἀρχαιολογία καὶ θρησκευτικά. Τὸ Γυμνάσιο τῆς Θεσσαλονίκης ὀλοκληρώθηκε μόλις τὸ 1873, ὅποτε καὶ ἀναγνωρίστηκε ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν ἰσότιμο μετὰ τὰ ἄλλα γυμνάσια τοῦ ἐλεύθερου ἑλληνικοῦ κράτους³.

Ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ 19 αἰῶνα ἐπίσης ἄρχισε στὴ Θεσσαλονίκη καὶ ἡ συστηματικὴ ἐκπαίδευση τῶν κοριτσιῶν. Τὸ 1845 ἡ Μαριγῶ Καρανικόλα δώρισε τὸ ἀρχοντικὸ της στὴν ἑλληνικὴ κοινότητα μετὰ τὸν ὄρο να ἰδρυθεῖ Παρθεναγωγεῖο, πράγμα πού ἔγινε χάρη στὴν ἐτήσια ἐπιχορήγηση τῆς Ἐλισάβετ Καστριτίου. Τὸ 1856 τὸ σχολεῖο αὐτὸ ἐξελίχθηκε σὲ «Ἀνώτερον Κεντρικὸν Παρθεναγωγεῖον» γυμνασιακοῦ ἐπιπέδου, μετὰ πρώτη διευθύντρια τὴν Εἰρήνη Κοκκίνου. Τὸ λαμπρὸ αὐτὸ ἐκπαιδευτήριον θηλέων τῆς Θεσσαλονίκης, πού κατεῖχε τὴν ἐποχὴ αὐτὴ καὶ θέση διδασκαλείου, πρόσφερε μεγάλες ὑπηρεσίες στὸν ἑλληνισμὸ τῆς Μακεδονίας μετὰ τὶς νηπιαγωγούς καὶ τὶς δασκάλες πού προετοίμασε. Ὡς τὸ 1878 μόνο, εἶχαν ἀποφοιτήσει ἀπὸ τὸ Παρθεναγωγεῖο 165 δασκάλες καὶ νηπιαγωγοί⁴.

Στὸ τελευταῖο τέταρτο τοῦ 19 αἰῶνα τὰ ἐκπαιδευτήρια τῆς Θεσσαλονίκης παρουσιάζουν μεγάλη ἀνάπτυξη, ποσοτικὴ καὶ ποιοτικὴ. Πιὸ συγκεκριμένα, τὸ σχολικὸ ἔτος 1874-75 ἡ εἰκόνα τῶν σχολείων τῆς Θεσσαλονί-

1. Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, Ἐκδοτικὴ Ἀθηνῶν, Ἀθῆναι 1974, τόμ. 10ος, σ. 374.

2. Βλ. Εὐαγγελίδη, ὅ.π., σ. 111-118.

3. Βλ. Χατζηκυριακοῦ, ὅ.π., σ. 122.

4. Βλ. Χατζηκυριακοῦ, ὅ.π., σ. 122 καί, κυρίως, Ἀγγελικῆς Μεταλλινού, Τὸ Ἀνώτερον Κεντρικὸν Παρθεναγωγεῖον καὶ ἡ μορφωτικὴ του δράσις, «Μακεδονικὸν Ἡμερολόγιον» Ν. Σφενδόνη, 1939, σ. 277-281.

κης είναι ή εξής: α) Γυμνάσιο με 98 μαθητές, β) ελληνικό σχολείο με 126 μαθητές, γ) κεντρικό δημοτικό σχολείο με 340 μαθητές, δ) β' δημοτικό σχολείο στη συνοικία Βαρδαρίου με 93 μαθητές, ε) παρθενγωγείο με 344 μαθήτριες και, στ) δυό νηπιαγωγεία, του 'Αγίου 'Αθανασίου με 124 νήπια και του 'Ιπποδρομίου με 155 νήπια. Σύνολο μαθητών: 1.561.

Χαρακτηριστικό για την αρχή μιās νέας άκτινοβολίας τής ελληνικής παιδείας στη Θεσσαλονίκη αποτελεί και τὸ γεγονός ὅτι στὸ Παρθενγωγείο γράφτηκαν τὴ χρονιά αὐτὴ καὶ πέντε μαθήτριες 'Ισραηλίτισσες¹.

Κάθε χρόνο ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν αὐξάνεται αἰσθητά. Τοῦτο ἐπιβεβαιώνει καὶ μιὰ στατιστικὴ τῶν μαθητῶν τοῦ γυμνασίου ἀπὸ τὸ σχολικὸ ἔτος 1872-73 μέχρι τὸ 1877-78².

1872-73	μαθητές	57
1873-74	»	94
1874-75	»	98
1875-76	»	115
1876-77	»	125
1877-78	»	139

Σταθμὸ στὴν ἐκπαιδευτικὴ ἱστορία τῆς Θεσσαλονίκης ἀπέτελεσε ἡ ἴδρυση τοῦ διδασκαλείου ἀρρένων τὸ 1875. Τὸ διδασκαλεῖο ἦταν τριτάξιο καὶ διέθετε ἐπίσης καὶ πρότυπο δημοτικὸ σχολεῖο γιὰ τὶς πρακτικὲς ἀσκήσεις τῶν τελειοφοίτων σπουδαστῶν του. Τὸ διδασκαλεῖο συντηροῦνταν κυρίως ἀπὸ τὶς χρηματικὲς ἐνισχύσεις τοῦ «Συλλόγου πρὸς διάδοσιν τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων»³.

Ἔτσι, τὸ 1882 λειτουργοῦν στὴ Θεσσαλονίκη τὰ παρακάτω ἐκπαιδευτικὰ ἱδρύματα: α) τριτάξιο διδασκαλεῖο με 6 καθηγητὲς καὶ 50 σπουδαστὲς ἀπὸ διάφορα μέρη τῆς Μακεδονίας, β) ἐξατάξιο γυμνάσιο με 10 καθηγητὲς καὶ 250 μαθητὲς, γ) ἀνώτερο πεντατάξιο παρθενγωγείο, τετρατάξιο δημοτικὸ θηλέων καὶ κεντρικὸ νηπιαγωγείο, ποὺ λειτουργοῦν κάτω ἀπὸ ἐνιαία διεύθυνση με 5 καθηγητὲς, 6 δασκάλες καὶ 800 συνολικὰ μαθήτριες, δ) ἐξατάξιο κεντρικὸ δημοτικὸ σχολεῖο στὴ συνοικία τοῦ 'Αγίου 'Αθανασίου με 13 δασκάλους καὶ 650 μαθητὲς, ε) δημοτικὸ σχολεῖο στὴ συνοικία Βαρδαρίου με 1 δάσκαλο καὶ 50 μαθητὲς, καί, στ) τρία νηπιαγωγεία (τῶν συνοικιῶν 'Ιπποδρομίου, 'Αγίου 'Αθανασίου καὶ μονῆς Βλατάδων) με 400 συνολικὰ νή-

1. Τὸ τρίτον ἔτος τοῦ ἐν Θεσσαλονίκη Φιλεκπαιδευτικοῦ Συλλόγου, Θεσσαλονίκη 1876, σ. 12-16, καὶ Μ ο σ κ ὶ φ, ὁ.π., σ. 85.

2. «Ἐρμῆς», ἀριθ. 307 (27-6-1878), σ. 2, στ. 1.

3. «Ἐρμῆς», ἀριθ. 312 (14-7-1878), σ. 1, στ. 3.

πια. Ὑπάρχουν δηλαδή τή χρονιά αὐτή στή Θεσσαλονίκη 10 σχολεῖα μέ 44 ἐκπαιδευτικούς καί 2.200 μαθητές συνολικά¹.

Γιά τήν ιδιαίτερη ἀνάπτυξη τῆς παιδείας στήν περίοδο πού ἐξετάζουμε συνετέλεσαν διάφοροι λόγοι: ὁ Κ. Μοσκόφ θεωρεῖ τὸ ποιοτικό αὐτὸ ἄλλα στήν ἀνάπτυξη τῆς παιδείας—στή Μακεδονία γενικότερα—«ἀποτέλεσμα τῆς σλαβομακεδονικῆς καί βουλγαρικῆς κίνησης, τοῦ κίνδυνου πού αὐτὴ δημιουργεῖ γιά τὸν ἑλληνισμό»².

Μεγάλη ὄθηση στήν παιδεία ἔδωσε ὡποσδήποτε καί ἡ ἴδρυση τοῦ Φιλεκπαιδευτικοῦ Συλλόγου Θεσσαλονίκης τὸ 1872. Ἐπίσημος σκοπὸς τοῦ συλλόγου αὐτοῦ ἦταν ἡ ἐνίσχυση καί ἐξάπλωση τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων τόσο στή Θεσσαλονίκη ὅσο καί στὰ περίχωρά της³.

Ἡ παρούσα, τέλος, τοῦ μητροπολίτη Ἰωακείμ τοῦ Γ' στήν ἀρχὴ τῆς περιόδου αὐτῆς (1873-1878) στή Θεσσαλονίκη (ἀμέσως μετὰ ἔγινε Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως) ἀποτέλεσε ὡποσδήποτε θετικό στοιχεῖο γιά τήν ἀνάπτυξη τῶν σχολείων γιατί, σύμφωνα μέ μαρτυρίες τῆς ἐποχῆς, ιδιαίτερη ἦταν ἡ φροντίδα τοῦ μητροπολίτη αὐτοῦ «πρὸς πᾶν τὸ συντελοῦν εἰς διάδοσιν τῆς παιδείας»⁴.

Ι. ΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

Τὴν ἄμεση ἐποπτεία τῶν διαφόρων σχολείων τῆς κοινότητος ἔχει τὴν ἐποχὴ αὐτὴ, ὅπως ἀναφέρθηκε ἤδη, ἡ τετραμελὴς ἐφορία τῶν ἐκπαιδευτικῶν καταστημάτων, πού διαχειρίζεται καί τὰ οἰκονομικὰ θέματα.

1. Βλ. Μωραϊτόπουλου, ὁ.π., σ. 35-37 καί Παπαδόπουλου, ὁ.π., σ. 102. Στους κώδικες τοῦ Ἱστορικοῦ Ἀρχείου ὑπάρχουν ἐπίσης πληροφορίες γιά τὴν κατάσταση τῶν σχολείων κατὰ τὸ 1880. Τὴ χρονιά αὐτὴ, ὁ πρόξενος τῆς Ρουμανίας ἔστειλε ἐκθεση στήν κυβέρνησή του, ὅπου, κοντὰ στὰ ἄλλα, χαρακτήριζε τὴ Θεσσαλονικὴ «κενὴν παντὸς ἑλληνικοῦ στοιχείου». Ἡ ἑλληνικὴ κοινότητα διαμαρτυρήθηκε, ὅπως ἦταν φυσικό, «μετ' ἀγανακτήσεως» γιατί, ὅπως τονίζεται στὰ Πρακτικά τῆς Δημογεροντίας:

«Κοινότης ἐξ ἑκοσι χιλιάδων ψυχῶν, ἔχουσα Ἑλληνικὸν τὸν κλῆρον, Ἑλληνικὰς τὰς δεκαεὺς αὐτῆς ἐκκλησίας, Ἑλληνικὸν τὸ Γυμνάσιον, Ἑλληνικὸν τὸ Διδασκαλεῖον, Ἑλληνικὸν τὸ Παρθενάγωγεῖον, Ἑλληνικὰ τὰ τρία Δημοτικὰ σχολεῖα, Ἑλληνικὰ τὰ πέντε νηπιαγωγεῖα, κοινότης ἣς τὰ δισχίλια καί τετρακόσια τέκνα πεντήκοντα διδάσκαλοι καί διδασκάλισσαι τὰ ἑλληνικὰ γράμματα διδάσκουσι, κοινότης ἐκπέμπουσα ἀνά πᾶσαν τὴν Μακεδονίαν καί εἰς αὐτὴν τὴν Θράκην καί Θεσσαλίαν διδασκάλους τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων... τί ἄλλο δύναται καί νὰ νομιζῆται καί νὰ εἶναι ἢ Ἑλληνική;» (Ἰστ. Ἀρχ. Θεσ/νικῆς, Κ. 13, σ. 109, Συνεδρίασις τῆς 20ῆς Ἰανουαρίου 1880).

2. Βλ. Μοσκόφ, ὁ.π., σ. 84.

3. Βλ. Κανονισμόν τοῦ ἐν Θεσσαλονικίᾳ Φιλεκπαιδευτικοῦ Συλλόγου, Θεσσαλονίκη 1872, σ. 3.

4. «Ἐρμῆς», ἀριθ. 335 (6-10-1878), σ. 1, στ. 1-2.

Στή χρονική περίοδο που εξετάζουμε ή έφορία των σχολείων είχε να αντιμετωπίσει πολλά και σοβαρά προβλήματα. Τò σπουδαιότερο από τὰ προβλήματα αυτά ήταν ή ανεπάρκεια και κακή κατάσταση των σχολικών κτηρίων, γιατί τὰ περισσότερα σχολεία στεγάζονταν σε νοικιασμένα και μερικές φορές ακατάλληλα κτήρια¹.

Άλλη βασική δυσκολία ήταν ή έλλειψη χρηματικών πόρων. Οί ανάγκες των σχολείων ήταν πολλές και ποικίλες. Έπρεπε να εξευρεθούν χρήματα για τή μισθοδοσία του προσωπικού—καθηγητών και δασκάλων—τά ένοικια των σχολικών κτηρίων, καθώς και για τὰ υπόλοιπα βασικά έξοδα των εκπαιδευτηρίων (καύσιμη ύλη, έπισκευές των κτηρίων και των θρανίων, έξοδα για διάφορες τελετές, έποπτικά όργανα, γραφική ύλη κ.λ.).

Άπό τούς κώδικες του Ίστορικού Άρχείου Μακεδονίας και τις έφημερίδες τής έποχής αυτής γίνεται φανερό ότι συχνά οί κοινοτικές άρχές τής πόλης συνεδριάζουν στή Μητρόπολη με θέμα τήν οικονομική κατάσταση των σχολείων και τήν εξεύρεση πόρων για να αντιμετωπιστούν έκτακτες δαπάνες, και να καλυφθεί τò έλλειμμα που παρουσίαζε τακτικά ο ίσολογισμός τους. Υπάρχουν πληροφορίες επίσης ότι τò 1876 και τò 1893 ή οικονομική κατάσταση των σχολείων ήταν τόσο άσχημη, που ή έφορία αναγκάστηκε να περιστείλει άκόμα και τούς μισθούς των δασκάλων². Η οικονομική αυτή καχεξία ήταν, κάθε φορά, συνέπεια διαφορετικών παραγόντων. Η κατακράτηση του κληροδοτήματος τής Έλισάβετ Καστριτίσιου π.χ. από τή Ρουμανική Κυβέρνηση οδήγησε τήν έφορία των σχολείων σε άδιέξοδο, γιατί ένα σημαντικό μέρος των δαπανών καλυπτόταν από τò κληροδοτήμα αυτό³. Η θέση τής έλληνικής κοινότητας από οικονομική άποψη γενικά, καθώς και πιο ειδικά ή άνθιση ή μη του έμπορίου και τής βιοτεχνίας έπηρεάζε επίσης σημαντικά τήν κατάσταση των σχολείων.

Οί δαπάνες για τή λειτουργία των σχολείων τής Θεσσαλονίκης καλύπτονταν, σε γενικές γραμμές, από τις παρακάτω πηγές:

1. Συχνά στις έφημερίδες τής έποχής αυτής γίνεται έκκληση στα μέλη τής κοινότητας να βοηθήσουν για να αντιμετωπιστεί τò θέμα αυτό. «Ερμή», άριθ. 7 (3-6-1875), σ. 2. στ. 2, άριθ. 28 (15-8-1875), σ. 2, στ. 1, άριθ. 47 (21-10-1875), σ. 1 στ. 2, και σ. 2, στ. 1, άριθ. 54 (14-11-1875), σ. 2, στ. 1, και άριθ. 193 (19-4-1877), σ. 1, στ. 3.

2. Ίστ. Άρχ. Θεσ/νίκης, Κ. 13, σ. 86, 201, 202 και Κ. 14, σ. 83. «Φάρος τής Μακεδονίας», άρ. 572 (4-7-1881) σ. 1, στ. 3, άριθ. 936 (20-4-1885), σ. 1. στ. 1, «Ερμή», άριθ. 126 (20-8-1876), σ. 1. στ. 1, «Λογοδοσία τής Έφορείας των Έλληνικών Έκπαιδευτηρίων τής χρήσεως 1893-94», 1894, σ. στ'.

3. «Φάρος τής Μακεδονίας», άριθ. 822 (3-3-1884) σ. 1, στ. 1-3, άριθ. 835 (21-4-1884) σ. 1, στ. 1-2.

Α. ΕΥΕΡΓΕΤΕΣ ΚΑΙ ΔΩΡΗΤΕΣ

1. Μεγάλα κληροδοτήματα.
2. Μικρότερες δωρεές
 - α) προσφορές χρηματικών ποσών, β) προσφορές ακινήτων-ένοικια,
 - γ) προσφορές για την ίδρυση και συντήρηση νέων σχολείων, δ) προσφορές διαφόρων ειδών.
3. Ειδικές εισφορές: α) έκτακτη συνεισφορά των μελών τής κοινότητας, β) συνεισφορές διαφόρων συντεχνιών, γ) δάνεια από ιδρύματα και ιδιώτες.

Β. ΕΚΚΛΗΣΙΑ

1. Παραχώρηση μέρους των ἐσόδων των ἐκκλησιῶν.
2. Βοήθεια με μορφή δανείου.
3. Προσάρτηση ἐκκλησιῶν σὲ σχολεῖα.
4. Δίσκος ὑπὲρ τῶν σχολείων.
5. Σύσταση κηροποιείου.

Γ. ΦΙΛΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

Δ. ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΜΑΘΗΤΩΝ, ΕΛΕΓΧΟΙ, ΑΠΟΛΥΤΗΡΙΑ

Ε. ΛΑΧΕΙΑ

1. Ἐτήσιο λαχεῖο τῆς κοινότητος.
2. Ἐτήσιο λαχεῖο τῶν ἐργοχειρῶν τῶν μαθητριῶν τοῦ Παρθεναγωγείου.

ΣΤ. ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

1. Ἐτήσιος χορὸς τῆς κοινότητος.
2. Συναυλίες μαθητῶν καὶ μαθητριῶν.
3. Θεατρικὲς παραστάσεις ἀπὸ Ἀθηναϊκοὺς θιάσους.

Α. ΕΥΕΡΓΕΤΕΣ ΚΑΙ ΔΩΡΗΤΕΣ

1. Μεγάλα κληροδοτήματα

Σημαντικὸ μέρος τῶν δαπανῶν γιὰ τὴ λειτουργία τῶν σχολείων ἐκάλυπταν διάφορα κληροδοτήματα τῶν ὁποίων οἱ τόκοι διαθέτονταν γι αὐτὸν τὸ σκοπὸ. Τὰ κληροδοτήματα αὐτὰ εἶναι πολλὰ καὶ ἀξιόλογα¹.

Ἄπὸ διάφορους Θεσσαλονικεῖς² εἶχαν κατατεθεῖ στὸ Θησαυροφυλάκιο

1. Λεπτομέρειες γιὰ τὸ θέμα αὐτὸ βλ. Ἄ ν ὠ ν ὕ μ ο υ, Εὐεργετία τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Κοινότητος Θεσσαλονίκης, «Μακεδονικὸ Ἡμερολόγιο Παμμακεδονικοῦ Συλλόγου», Ἀθῆναι, ἔτος Α' (1908), σ. 283-286.

2. Τὰ κληροδοτήματα αὐτὰ ἀφῆρσαν οἱ ἐξῆς: Θ. Λασκάριος, Ἀντών. Σαλόνσκη, Ἀντών. Νινῆς, Ἄννα Παῖκου, Μαρία Ν. Ρογκότη, Ν. Στεργίου καὶ Μαρία Στεργίου σύζυγός του, ὅλοι Θεσσαλονικεῖς, βλ. Ἄ ν ὠ ν ὕ μ ο υ, ὁ.π., σ. 283.

της Μόσχας 36.023 άργυρά ρούβλια. Τò ένα τρίτο τών τόκων τού κεφαλαίου αὐτοῦ τὸ εἰσέπρατταν τὰ σχολεῖα τῆς Θεσσαλονίκης.

Τὸν ἴδιο σκοπὸ ἐκπληροῦσαν καὶ τὰ ἔσοδα ἑνὸς ἄλλου κεφαλαίου (185.000 περίπου δραχμῶν) ποὺ προερχόνταν ἀπὸ τὰ κληροδοτήματα τῶν: Δ. Ρογκότη, Μ. Τσιτσίσα, Χρ. Ἰακώβου, Ἰ. Σιμώττα καὶ Β. Παπάζογλου. Τὸ ποσὸ αὐτὸ ἦταν κατατεθειμένο στὴν Ἑθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος στὴν Ἀθήνα.

Ἀξιόλογα ποσὰ ὑπὲρ τῶν σχολείων ἀπέδιδαν ἐπίσης τὰ κτήματα τῆς Ἑλισάβετ Καστριτίσου στὸ Βουκουρέστι (650 τουρκικὲς λίρες τὸ χρόνο ἔσοδα) ἀπὸ τὸ 1863 μέχρι καὶ τὸ 1883, ὅποτε καὶ δημεύτηκαν ἀπὸ τὴ Ρουμανικὴ κυβέρνησι¹, καθὼς καὶ ἓνα κληροδοτήμα 40.000 δραχμῶν τοῦ Θ.Μ. Δούμπα στὴ Βιέννη. Ὁ Θ. Δούμπα κληροδότησε ἐπίσης 25.000 φράγκα γιὰ τὰ σχολεῖα τῆς Θεσσαλονίκης «ἐπὶ τῷ ὄρφ τοῦ νὰ εἰσαχθῆ τὸ μάθημα τῆς γερμανικῆς, ἢ τὸ μάθημα τῆς τουρκικῆς»².

Τέλος, οἱ τόκοι ἑνὸς ἄλλου κληροδοτήματος, τῆς Ἑλ. Οἰκονόμου (361 τουρκικὲς λίρες) διαθέτονταν εἰδικὰ γιὰ τοὺς ἄπορους μαθητὲς τῶν σχολείων.

Ἡ ἑλληνικὴ κοινότητα τῆς Θεσσαλονίκης τιμοῦσε μὲ διάφορους τρόπους τοὺς μεγάλους εὐεργέτες τῶν σχολείων τῆς. Στὰ Πρακτικὰ τῆς Δημογεροντίας (4 Ἰουνίου 1876)³ βλέπουμε ὅτι ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης ἀμέσως μετὰ τὴν ἀνακοίνωση τῆς δωρεᾶς τοῦ Δημ. Ρογκότη (2.500 τουρκικὲς λίρες) προτείνει νὰ ψηφίσει ἢ συνέλευσι τὰ ἐξῆς γιὰ νὰ τιμήσει τὸ δωρητὴ: νὰ κηρύξουν τὸν Δημ. Ρογκότη «Μέγαν Εὐεργέτην» τῶν σχολείων, νὰ ἀναρτήσουν στὴν αἴθουσα τοῦ Γυμνασίου τὴν εἰκόνα του «εἰς μέγεθος ἱκανόν», νὰ ἐπιτελέσουν «δημοτελέστατον μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ», καί, τέλος, νὰ ἐκφραστεῖ ἡ εὐγνωμοσύνη τῆς κοινότητος στὸν ἀδερφὸ του Ἰάκωβο Ρογκότη.

Στὸν «Ἑρμῆ», τὴ μοναδικὴ ἑλληνικὴ ἑφημερίδα τῆς ἐποχῆς αὐτῆς στὴ Θεσσαλονίκη, διαβάζουμε ὅτι τὸ 1876, τὴν ἴδια χρονιά δηλ. μετὰ τὴν ἀνακοίνωση τῆς δωρεᾶς τοῦ Ρογκότη, ἔγιναν τὰ ἀποκαλυπτήρια τῆς εἰκόνας τοῦ στὸ Γυμνάσιο, σὲ ἐπίσημη τελετὴ τῆς κοινότητος. Ἀπὸ τὴν ἴδια ἑφημερίδα διαπιστώνουμε ὅτι γιὰ τὸν Δημ. Ρογκότη καὶ τὴν Ἑλισάβετ Καστριτίσου, τοὺς δυὸ μεγάλους εὐεργέτες τῶν σχολείων, τελοῦνταν κάθε χρόνο ξεχωριστὰ μνημόσυνα, τοῦ μὲν πρώτου στίς 26 Ὀκτωβρίου, ἡμέρα τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, τῆς Καστριτίσου δὲ στίς ἀρχὲς Μαρτίου. Τὰ μνημόσυνα αὐτὰ εἰ-

1. «Φάρος τῆς Μακεδονίας», ἀριθ. 822 (3-3-1884), σ. 1, στ. 1-3.

2. «Ἑρμῆς», ἀριθ. 482 (4-4-1880), σ. 1, στ. 3.

3. Ἰστ. Ἀρχ. Θεσ/νίκης, Κ. 14, «Πρακτικὸν Γενικῆς Συνελεύσεως τῆς Δημογεροντίας, τῶν Ἐφοριῶν τῶν σχολείων καὶ τοῦ Νοσοκομείου καὶ τῶν προκριτοτέρων πολιτῶν ἐκείνης ἐνορίας, τῆς 4ης Ἰουνίου 1876».

χαν μορφή ειδικής τελετής, γιατί άμέσως μετά την έκκλησία κατευθύνονταν όλοι στην αίθουσα του Παρθεναγωγείου, συνήθως, όπου ένα από τα μέλη της κοινότητας έκφωνούσε τον πανηγυρικό προς τιμήν του ευεργέτη¹. Στη γιορτή των τριών Ίεραρχών, τέλος, γινόταν κάθε χρόνο γενικό μνημόσυνο «ὕπερ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν» ὄλων ἐκείνων που με ὅποιονδήποτε τρόπο βοήθησαν τὰ ἐκπαιδευτικά καταστήματα τῆς πόλης².

2. Μικρότερες δωρεές

Ἐκτός ἀπό τοὺς ευεργέτες τῶν σχολείων που ἀναφέραμε, ὑπάρχει καὶ ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς δωρητῶν. Οἱ διάφορες προσφορὲς που ἀναφέρονται στὶς πηγές που χρησιμοποιήθηκαν εἶναι δυνατό νὰ χωριστοῦν στὶς παρακάτω κατηγορίες:

α. *Προσφορὲς χρηματικῶν ποσῶν*. Συχνὰ προσφέρονται στὰ σχολεῖα διάφορα χρηματικά ποσὰ γιὰ τὴν ἐνίσχυση τοῦ ταμείου τους. Τὸ 1876 π.χ. ὁ μεγάλος ευεργέτης τῆς κοινότητας Ἰ. Ν. Παπαφῆς προσφέρει πενήντα τουρκικὲς λίρες γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ καὶ ὁ Μ. Παπαγεωργίου ἑκατὸ λίρες «διὰ τὴν μελετωμένην ἀνοικοδόμησιν τοῦ συνδιδασκτικοῦ», τὸ 1877 ὁ Ἰ. Καπελλόπουλος εἴκοσι πέντε τουρκικὲς λίρες, τὸ 1883 ὁ Ἰ. Σερπάνος ἑκατὸ τουρκικὲς λίρες, τὸ 1885 ὁ Π. Κοῦντζος ἑκατὸν πενήντα³ κ.λ.

β. *Προσφορὲς ἀκινήτων*. Στους κώδικες τοῦ Ἱστορικοῦ Ἀρχείου ὑπάρχουν συχνὲς μαρτυρίες πολιτῶν που κληροδότησαν στὰ ἐκπαιδευτικά ἰδρύματα τῆς πόλης διάφορα ἀκίνητα. Τὰ σπίτια τους ἀφιέρωσαν γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ οἱ ἐξῆς: Π. Πρασακάκη, Π. Στεργίου, Γαβριήλ Ζαρκάδης, Ἄννα Μπουροδήμου, καὶ ὁ Ἰ. Καπιτόγλου μαζί με τὸ γιό του Κλεομένη⁴. Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἀνθίμος Λασκαρίδης ἐπίσης «χορηγεῖ τὴν ιδιόκτητό του οἰκίαν κειμένην ἐν τῇ ἐνορίᾳ τῆς νέας Παναγίας μεθ' ὄλων τῶν ἐν αὐτῇ ἀνηκόντων

1. «Ἐρμῆς», ἀριθ. 144 (22-10-1876), σ. 1, στ. 1, ἀριθ. 181 (4-3-1877), σ. 1, στ. 1, ἀριθ. 239 (28-10-1877), σ. 1, στ. 2 κ.λ.

2. «Ἐρμῆς», ἀριθ. 70 (27-1-1876), σ. 1, στ. 2, ἀριθ. 264 (27-1-1878), σ. 1, στ. 2, ἀριθ. 814 (4-2-1884), σ. 1 στ. 1-3, κ.λ.

3. «Ἐρμῆς», ἀριθ. 71 (30-1-1876), σ. 2, στ. 1-2, ἀριθ. 130 (3-9-1876), σ. 1, στ. 1. Ἰστ. Ἀρχ. Θεσ/νίκης, Κ.14, «Συνεδρίασις 5ης Μαρτίου 1877, καὶ Κ. 21, ἀρ. ἐγγράφου 79, σ. 72, καὶ Κ. 21, σ. 135.

4. Βλ. Ἄ ν ω ν ὄ μ ο υ, Ἡ αἰδιμος Πουλχερία Θ. Πρασακάκη τὸ γένος Χαρίση. Μεγάλη ευεργέτις τῶν ἐκπαιδευτικῶν καὶ φιλανθρωπικῶν τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Κοινότητος καθιδρυμάτων, χ.τ., χ.χ., σ. 26. Τὸ σπίτι τῆς Πρασακάκη χρησίμευσε σὰ Γυμνάσιο μέχρι τὸ 1890, ὅποτε καὶ καταστράφηκε ἀπὸ τὴν πυρκαγιά τῆς χρονιας αὐτῆς. Βλ. Ἄ ν ω ν ὄ μ ο υ, Εὐεργέται..., σ. 284. Βλ. Ἄ ν ω ν ὄ μ ο υ, ὀ.π., σ. 285. Ἰστ. Ἀρχ. Θεσ/νίκης, Κ. 9, «Συνεδρίασις 19ης Φεβρουαρίου 1883», σ. 97. Βλ. Ἄ ν ω ν ὄ μ ο υ, Εὐεργέται..., σ. 285.

παραρτημάτων και γαιών»¹. 'Ο 'Ι. Παυλίδης, τέλος, πρόσφερε χρήματα με τὰ ὁποῖα ἀγοράστηκαν ἐμπορικά καταστήματα ὑπὲρ τῶν σχολείων².

'Ενοίκια τῶν κτημάτων. 'Απὸ ἓνα συμβόλαιο με ἡμερομηνία 10 'Οκτωβρίου 1883 γίνεται φανερό ὅτι τὰ ἀκίνητα ποὺ οἱ διάφοροι πολῖτες κληροδοτοῦσαν στὰ σχολεῖα, νοικιάζονταν ἀπὸ τὴν ἐφορία σὲ ἐνδιαφερομένους, γιὰ τὴν ἐνίσχυση τοῦ σχολικοῦ ταμεῖου³. Τὰ ποσὰ ποὺ συγκεντρώνονταν ἀπὸ τὴν ἐκμετάλλευση τῶν διαφόρων κτημάτων ἦταν σημαντικά. Τὸ 1884 π.χ. ἡ σχολικὴ ἐφορία σημειώνει στὸν ἰσολογισμό της εἰσπραχθέντα ἐνοίκια ἀπὸ τὰ κτήματα τῶν σχολείων γρόσια 51.951, ἐνῶ ἀργότερα τὸ ποσὸ αὐτὸ ἔφτασε στὸ ὕψος τῶν 103.393,30 γρ⁴.

γ. Προσφορὲς πολιτῶν γιὰ τὴν ἴδρυση καὶ συντήρηση νέων σχολείων. Τέτοιου εἴδους προσφορὰ ἀναφέρεται στοὺς κώδικες τοῦ 'Ιστορικοῦ 'Αρχείου μόνο μία: τοῦ Χρήστου Χ' Δημητρίου «... περὶ συστάσεως Παρθεναγωγείου ἐν τῇ συνοικίᾳ τοῦ Βαρδαρίου, φέροντος τὸν τίτλον «Παρθεναγωγεῖον τοῦ ἀεμνήστου Χ' Δημητρίου Χρήστου» μέλλοντος δὲ συντηρεῖσθαι καθ' ὅλοκληριαν διὰ τῆς ἐναπολειφθείσης περιουσίας αὐτοῦ»⁵. Οἱ δημογέροντες τῆς κοινότητος καὶ οἱ ἔφοροι δέχτηκαν τὴν ἴδρυση τοῦ σχολείου αὐτοῦ με τὸν ὄρο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν τίτλο νὰ μὴν ἔχει τὸ σχολεῖο κανένα ἄλλο ἰδιαίτερο προνόμιο, ἀλλὰ νὰ διευθύνεται ἀπὸ τὴν κοινὴ ἐφορία τῶν ἐκπαιδευτικῶν ἰδρυμάτων, ἢ ὁποῖα θὰ διαχειριζόταν καὶ τὴν περιουσία του.

'Αργότερα, τὸ 1890, με χρηματικὴ ἐνίσχυση τοῦ 'Ανδρέα Συγγροῦ κτίστηκε καινούργιο κτήριο γιὰ τὸ Γυμνάσιο τῆς πόλης: τὸ παλιὸ κτήριο εἶχε καταστραφεῖ στὴ μεγάλη πυρκαγιά τοῦ 1890⁶. Στὴν πρώτη δεκαετία τοῦ αἰῶνα μας ἐπίσης, ὁ Δημ. 'Ιωαννίδης ἀπὸ τῆ Σιάτιστα ἀφῆσε κληροδότημα γιὰ τὴν ἀνέγερση 'Αστικῆς Σχολῆς. Με τὴ δωρεὰ αὐτῆ κτίστηκε ἡ «'Ιωαννίδειος 'Αστικὴ Σχολή» στὴ Θεσσαλονικῆ⁷.

δ. Προσφορὲς διαφόρων εἰδῶν. 'Εκτὸς ἀπὸ τὰ ἀκίνητα καὶ τὰ διάφορα χρηματικά ποσὰ προσφέρονταν στὰ σχολεῖα, κατὰ καιροῦς, καὶ διάφορα

1. 'Ιστ. 'Αρχ. Θεσ/νίκης, Κ. 21, ἀρ. ἐγγράφου 112, σ. 10-101.

2. Βλ. 'Α ν ω ν ὄ μ ο υ, Εὐεργέται..., σ. 285.

3. 'Ιστ. 'Αρχ. Θεσ/νίκης, Κ. 21, ἀρ. ἐγγράφου 98, σ. 87.

4. Βλ. Δ. Φ ι λ ι π ο β ι τ ς, 'Εκθεσις τῆς πνευματικῆς καὶ ὕλικῆς καταστάσεως τῶν ἐν Θεσσαλονικῇ 'Ελληνικῶν 'Εκπαιδευτηρίων κατὰ τὸ σχολικὸν ἔτος 1884-85, 'Αθήνα 1886, (σ. 40) ἰσολογισμός. Βλ. Κ. Κ α μ ὄ ν α, 'Εκθεσις τῶν ὑπὸ τῆς 'Εφορείας τῶν 'Εκπαιδευτικῶν Καταστημάτων τῆς 'Ελληνικῆς 'Ορθοδόξου Κοινότητος Θεσσαλονικῆς ἔτους 1904-1905 πεπραγμένων, Λειψία 1906, πίνακας ἀπολογισμοῦ.

5. 'Ιστ. 'Αρχ. Θεσ/νίκης, Κ. 14, «Πρακτικὸν κοινῆς συνεδριάσεως τῶν δημογερόντων, τῆς ἐφορίας τῶν σχολείων καὶ τῶν προκρίτων τῆς πόλεως τῆς 22ας Σεπτεμβρίου 1878».

6. «Φάρος τῆς Μακεδονίας», ἀριθ. 1459 (26-9-1890), σ. 1. στ. 2-4.

7. Βλ. 'Α ν ω ν ὄ μ ο υ, Εὐεργέται..., σ. 286.

είδη για τις πολλαπλές ανάγκες τους. Τò 1877 ó 'Α. 'Αββοτ δώρησε στο Παρθεναγωγείο τής πόλης ένα πιάνο, τò 1880 οί κυρίες Αικατερίνη 'Αββοτ και 'Ελίζα Χ' Λαζάρου διάφορα έποπτικά μέσα διδασκαλίας (συλλογή όρυκτών, μικροσκόπιο, όργανα φυσικής και διάφορες εικόνες για τή Ζωολογία, τή Βοτανική και τήν 'Ανθρωπολογία), τò 1884 κάποιος άνώνυμος πέντε χιλιάδες όκάδες κάρβουνα για τò Παρθεναγωγείο και τò άστικό σχολείο¹ κ. λ. 'Υπάρχει μαρτυρία έπίσης ότι παλιότερα ó Θ. Χαρίσης είχε προσφέρει στα σχολεία όρολόγια τοῦ τοίχου και θερμάστρες².

"Όπως αναφέραμε και παραπάνω, ή έλληνική κοινότητα τής Θεσσαλονίκης τιμώσε όλους εκείνους πού με όποιοδήποτε τρόπο είχαν ένισχύσει τὰ εκπαιδευτικά ιδρύματα τής πόλης. Τὰ όνόματά τους μνημονεύσαν κάθε χρόνο στις 30 'Ιανουαρίου (γιορτή τών τριών 'Ιεραρχών) στο είδικό μνημόσυνο πού γινόταν για τούς ευεργέτες και συνδρομητές τών σχολείων.

3. Ειδικές συνεισφορές

α. *'Εκτακτη συνεισφορά τών μελών τής κοινότητας.* 'Η ειδική αυτή εισφορά καταβαλλόταν από τὰ μέλη τής κοινότητας όταν τὰ εκπαιδευτήρια προγραμμάτιζαν έργα πού άπαιτούσαν μεγάλες δαπάνες, όπως π.χ. άνέγερση ή έπισκευή διδαστηρίων, άγορά οικοπέδων κ.ά., ή όταν τò έλλειμμα τοῦ σχολικού ταμείου ήταν δυσαναπλήρωτο. 'Ετσι τήν 1 Φεβρουαρίου 1875 σέ κοινή συνεδρίαση τής εικοσιτετραμελούς έπιτροπής και τής δημογεροντίας «...άπεφασίσθη ίνα προκληθώσι συνεισφοραί πρòς άνέγερσιν τοῦ ένòς τών κοινών σχολείων, ή τοῦ γυμνασίου ή τοῦ δημοτικού σχολείου και ώρίσθη πρòς τοῦτο έπιτροπή, ήτις βεβαίως άνεργεί τὰ δέοντα...»³. Λίγο άργότερα έπίσης, τò 1877, ή έφορία τών σχολείων άποφάσισε νά κτίσει ένα από τὰ διδαστηρια με συνεισφορές τών πολιτών. Σύγχρονες μαρτυρίες μᾶς πληροφοροῦν ότι στόν κατάλογο πού άνοίχτηκε γράφτηκαν με προθυμία συνεισφορές πολλών πολιτών για τò σκοπό αυτό. 'Αξιοσημείωτο είναι τò γεγονός ότι στην προσπάθεια αυτή συμμετείχαν και μέλη άλλων κοινοτήτων τής πόλης, όπως π.χ. ó πλούσιος 'Αλλατίνη τής 'Ισραηλιτικής κοινότητας πού πρόσφερε πενήντα τουρκικές λίρες⁴.

β. *Συνεισφορές τών συντεχνιών.* Στη Θεσσαλονίκη ύπήρχαν, τήν εποχή πού εξετάζουμε, δεκατέσσερις συντεχνίες⁵. Συχνά οί συντεχνίες αυτές πρόσφεραν, είτε μεμονωμένα είτε από κοινού, διάφορα ποσά για τήν ένίσχυση

1. «'Ερμής», άριθ. 203 (24-6-1877), σ. 1, στ. 3, άριθ. 534 (7-10-1880), σ. 2, στ. 4, και «Φάρος τής Μακεδονίας», άριθ. 890 (7-11-1884), σ. 1, στ. 2.

2. Βλ. 'Α ν ω ν ύ μ ο υ, 'Η άοίδιμος Πουλχερία Θ. Πρασσικάκη..., σ. 24.

3. 'Ιστ. 'Αρχ. Θεσ/νίκης, Κ. 14, σ. 83.

4. «'Ερμής», άριθ. 193 (19-4-1877), σ. 1, στ. 3.

5. Βλ. Μ ω ρ α ι τ ό π ο υ λ ο υ, ό.π., σ. 27-28.

του σχολικού ταμείου. Στόν ισολογισμό τῆς ἐφορίας τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1884-85 φαίνεται ὅτι ἡ συντεχνία τῶν ἀχτάριδων (δηλαδὴ τῶν μυροπολῶν καὶ τῶν πωλητῶν μπαχαρικῶν) διέθεσε 4.000 γρόσια¹. Στις 13 Αὐγούστου 1881 ἐπίσης ἐγίνε σύσκεψη μερικῶν συντεχνιῶν τῆς πόλης μὲ θέμα τὴ συνδρομὴ πού θὰ χορηγοῦσαν στὰ σχολεῖα. Στὴ σύσκεψη αὐτὴ ἡ συντεχνία τῶν ξυλουργῶν ἀποφάσισε νὰ προσφέρει ὀλόκληρο τὸ ἀπόθεμα τοῦ ταμείου τῆς, δεκαεξὶ τουρκικὲς λίρες, ἐνῶ ἡ ἀπόφαση τῆς συντεχνίας τῶν καπήλων (ταβερνιάρηδων) παρουσιάζει ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον γιὰτι καθιέρωσε, γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό, μιὰ ἐκούσια δασμολογία στὸ κρασί πού πουλοῦσαν². Τὸ ἴδιο μέτρο εἶχαν ἐφαρμόσει παλιότερα (1853-55) οἱ ἔμποροι τῆς πόλης καθορίζοντας ἓνα ἐλάχιστο φόρο στὰ ἐμπορεύματα γιὰ τὴν ἐνίσχυση τῶν σχολείων³.

γ. Δάνεια ἀπὸ ἰδρύματα καὶ ἰδιῶτες. Ἡ ἔλλειψη χρηματικῶν πόρων ἀνάγκαζε, συχνά, τὴ σχολικὴ ἐφορία, γιὰ νὰ καλύψει τὶς διάφορες δαπάνες ἢ τὸ ἔλλειμμα τοῦ ισολογισμοῦ, νὰ δανεῖζεται χρήματα ἀπὸ ἄλλα ἰδρύματα τῆς πόλης ὅπως τὸ «Θεαγένειο Νοσοκομεῖο» καὶ τὸ «Παπάφειο Ὀρφανοτροφεῖο», ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἰδιῶτες. Στόν ἀπολογισμό τοῦ 1884-85 σημειώνονται προσωρινὰ δάνεια ἀπὸ δυὸ πολίτες: 25.000 γρόσια ἀπὸ τὸν Ἀλφρέδο Ἀββὸτ καὶ 4.161 γρόσια ἀπὸ τὸν Δημήτριο Φιλίποβιτς⁴.

Β. ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἀνώτατος ἄρχοντας τῆς ἑλληνικῆς κοινότητος τῆς Θεσσαλονίκης ἦταν, τὴν ἐποχὴ αὐτὴ, ὁ Μητροπολίτης. Σχετικὰ μὲ τὰ πράγματα τῶν σχολείων ὁ Μητροπολίτης ὄφειλε, σύμφωνα μὲ ἐγκύκλιο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, νὰ δίνει ἰδιαίτερη προσοχὴ στὴν ἐκλογή τῆς σχολικῆς ἐφορίας, στὴν ἀξιολόγησι τῶν δασκάλων, τοὺς ὁποίους καὶ ἐφοδίαζε κάθε χρόνο μὲ εἰδικὸ ἐνδεικτικὸ, καὶ στὴ μελέτη καὶ ἐπικύρωση τῶν προγραμμάτων⁵. Ἀπὸ σύγχρονες μαρτυρίες γίνεται φανερό ὅτι ἡ ἐκκλησία βοήθησε σημαντικὰ τὰ σχολεῖα καὶ στὴν ἀντιμετώπιση τῶν οἰκονομικῶν δυσχερειῶν τους. Ἡ χρηματικὴ αὐτὴ ἐνίσχυση παρουσιάζεται μὲ διάφορες μορφές:

1. *Παραχώρηση μέρους τῶν ἐσόδων τῶν ἐκκλησιῶν.* Συχνά, σὲ κοινὲς συνεδριάσεις τῆς δημογεροντίας καὶ τῆς εἰκοσιτετραμελοῦς ἐπιτροπῆς, ἀποφασίζεται νὰ παρακληθοῦν οἱ ἐπίτροποι μιᾶς ἀπὸ τὶς ἐκκλησίες τῆς πόλης—τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἡ Θεσσαλονικὴ ἔχει δώδεκα ἐκκλησίες⁶— νὰ παραχωρήσουν

1. Βλ. Δ. Φιλίποβιτς, ὀ.π., ἰσολογισμό.
2. «Φάρος τῆς Μακεδονίας», ἀριθ. 588 (13-8-1881), σ. 1, στ. 2.
3. Βλ. Ἀνωμόμου, Ἡ αἰοίδιμος Π. Θ. Πρασσακάκη..., σ. 24.
4. Βλ. Δ. Φιλίποβιτς, ὀ.π., ἰσολογισμό.
5. «Φάρος τῆς Μακεδονίας», ἀριθ. 1497 (13-2-1891), σ. 1, στ. 2.
6. Β. Μωραϊτόπουλου, ὀ.π., σ. 30.

τά ἔσοδα τῆς ἐκκλησίας στὰ σχολεῖα. "Ἄλλοτε, καταβάλλεται προσπάθεια νὰ παραχωρηθοῦν στή σχολικὴ ἐφορία τὰ εἰσοδήματα ὄλων τῶν ἐκκλησιῶν¹. Ἀπὸ τοὺς οικονομικοὺς ἀπολογισμοὺς τῶν σχολικῶν ἐφοριῶν γίνεται φανερὸ ὅτι οἱ ἐκκλησίες τῆς πόλης πρόσφεραν, κατὰ διαστήματα, σημαντικὰ ποσά, ἀπὸ τὸ περισσευμά τους, γιὰ τὴν ἐνίσχυση τοῦ σχολικοῦ ταμείου². Τὸ μέτρο αὐτὸ ὅμως φαίνεται πὼς δὲν τὸ ἐφάρμοζαν ὅλες οἱ ἐκκλησίες, γιατί σὲ συνεδρίαση τῆς δημογεροντίας (26 Νοεμβρίου 1879) ὅπου γίνεται συζήτηση γιὰ τὰ εἰσοδήματα τῶν ἐκκλησιῶν τῆς πόλης, ἐκφράζεται δυσαρέσκεια γιὰ τὸ ὅτι ὀρισμένες ἐκκλησίες, ἂν καὶ ἔχουν ἀρκετοὺς πόρους, δὲν διαθέτουν τὸ περισσευμά τους στὸ νοσοκομεῖο ἢ στὰ σχολεῖα τῆς πόλης³. Καὶ οἱ ἐφοροὶ τῶν σχολείων παραπονοῦνται μερικὲς φορὲς γιατί πολλοὶ ἐπίτροποι δυστροποῦν καὶ δὲν συμμορφώνονται μὲ τὴ διαταγὴ τῆς μητροπόλεως⁴.

2. *Βοήθεια μὲ μορφὴ δανείου*. "Ὅταν τὰ σχολεῖα βρίσκονταν σὲ ιδιαίτερα δύσκολη οικονομικὴ θέσι, τότε ἡ ἐφορία ζητοῦσε δάνειο καὶ ἀπὸ τὶς ἐκκλησίες τῆς Θεσσαλονίκης. Ἔτσι τὸ 1881 σὲ συνεδρίαση τῆς δημογεροντίας «...ἡ Α. Παναγιότης λαβοῦσα τὸν λόγον προτείνει ἵνα ὡς ἐκ τῆς δυσχεροῦς οικονομικῆς θέσεως τῶν ἐκπαιδευτηρίων γένηται δάνειον ἐκ τῶν παγκαρίων τῶν ἐκκλησιῶν τῆς πόλεως». Ἡ πρόταση αὐτὴ τοῦ Μητροπολίτη ἔγινε δεκτὴ καὶ ὀρίστηκαν στή συνέχεια τὰ ποσὰ ποῦ θὰ διέθετε κάθε ἐκκλησία ἀπὸ τὸ παγκάρι της. Τέλος τονίστηκε ὅτι «...τὰ ἀνωτέρω χρήματα ληφθησόμενα δι' ὁμολόγων πληρωθῆσονται ἐν πρώτῃ τῶν ἐκπαιδευτηρίων εὐκολίᾳ»⁵.

3. *Προσάρτηση ἐκκλησιῶν σὲ σχολεῖα*. Στους κώδικες τοῦ Ἱστορικοῦ Ἀρχείου σημειώνονται δυὸ περιπτώσεις, τοῦ Ἁγίου Μηνῶ⁶ καὶ τῆς Ἁγίας Τριάδας, ποῦ τὴ διεύθυνση καὶ διαχείριση «τῶν προσόδων» τῶν ἐκκλησιῶν αὐτῶν ἀνέλαβε ἡ ἐφορία τῶν σχολείων. Στὴ συνοικία τῆς Ἁγίας Τριάδας ὑπῆρχε τὴν ἐποχὴ αὐτὴ μόνο σερβικὴ σχολὴ καὶ, ὅπως ἦταν φυσικὸ, πολλὰ ἑλληνόπουλα ἀναγκάζονταν νὰ φοιτήσουν σ' αὐτήν. Ἐξ αἰτίας τοῦ γεγονότος αὐτοῦ ἡ δημογεροντία ἔκρινε (28 Φεβρουαρίου 1898) ὅτι ἦταν ἀπαραίτητο νὰ συστήσει ἡ κεντρικὴ ἐφορία τῆς κοινότητος ἀστικὴ σχολὴ, παρθεναγωγεῖο καὶ νηπιαγωγεῖο στὴ συνοικία αὐτῇ. Γιὰ νὰ ἀντιμετωπιστοῦν τὰ ἔξοδα, ἀποφασίστηκε νὰ περιέλθει ἡ ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Τριάδας στὴν κατοχὴ, ἐποπτεία καὶ διεύθυνση τῶν σχολείων, ὅπως ἀκριβῶς καὶ ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Μηνῶ. Ἀπὸ τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδρίασης αὐτῆς γίνεται φανερὸ ὅτι ἡ προσάρτηση μιᾶς ἐκκλησίας στὰ σχολεῖα γινόταν μὲ τοὺς ἑξῆς ὅρους:

1. Ἱστ. Ἀρχ. Θεσ/νίκης, Κ. 14, σ. 61.

2. Βλ. Φιλίποβιτς, ὁ.π., ἰσολογισμὸ καὶ Λογοδοσία... χρήσεως 1893-94, σ. 11.

3. Ἱστ. Ἀρχ. Θεσ/νίκης, Κ. 13, σ. 86.

4. Βλ. Φιλίποβιτς, ὁ.π., σ. 15.

5. Ἱστ. Ἀρχ. Θεσ/νίκης, Κ. 13, σ. 201-202.

6. Ἱστ. Ἀρχ. Θεσ/νίκης, Κ. 13, σ. 20.

Προηγούνταν συνεννόηση με τους ένορύτες της εκκλησίας, για να διευκρινιστεί αν συμφωνούσαν ή όχι με την προσάρτηση αυτή.

Το περίσυμα από τα έσοδα της εκκλησίας κάλυπτε τις ανάγκες των σχολείων, τυχόν δε έλλειμμα στον προϋπολογισμό της εκκλησίας, συμπληρωνόταν από το κεντρικό ταμείο της σχολικής έφορίας.

Η διεύθυνση και ή διαχείριση των «προσόδων» καθώς και ό διορισμός των επιτρόπων της εκκλησίας αυτής άνηκε άποκλειστικά στη Μητρόπολη και στην κατά καιρούς κεντρική έφορία των εκπαιδευτηρίων της πόλης¹.

4. *Δίσκος ύπερ των σχολείων*. Στη γιορτή των τριών Ίεραρχών (30 Ίανουαρίου) περιερχόταν κάθε χρόνο δίσκος για να ένισχυθεί το ταμείο των σχολείων. Φαίνεται πως τα μέλη της κοινότητας πρόσφεραν με προθυμία τη συνδρομή τους για τα σχολεία, γιατί το 1877 το ποσό που συγκεντρώθηκε άνερχόταν σε τριάντα έξι λίρες, το 1884 ξεπερνούσε τις πενήντα και το 1894 ήταν 2.413 γρόσια².

5. *Σύσταση κηροποιείου*. Στο «Φάρο της Μακεδονίας», τη μοναδική έλληνική έφημερίδα που κυκλοφορούσε την εποχή αυτή, ύπάρχει πληροφορία ότι το 1882 ή έλληνική κοινότητα της Θεσσαλονίκης άποφάσισε να συστήσει κηροποιείο «πρός όφελος των φιλανθρωπικών και εκπαιδευτικών καταστημάτων της πόλης». Άπό το κηροποιείο αυτό θα προμηθεύονταν όλες οι εκκλησίες και οι χριστιανοί τα κεριά τους για τις διάφορες ίεροτελεστίες³. Το 1894 οι εισπράξεις άπό το κηροποιείο ήταν 9.632,35 γρόσια και άρκετά χρόνια άργότερα, στον άπολογισμό των έλληνικών εκπαιδευτηρίων του έτους 1904-1905, σημειώνονται 7.378,15 γρ⁴.

Γ. ΦΙΛΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

Στην ανάπτυξη της παιδείας στη Θεσσαλονίκη σημαντική ύπήρξε και ή συμβολή του Φιλεκπαιδευτικού Συλλόγου της πόλης. Το σωματείο αυτό ιδρύθηκε το 1872 και είχε σαν κύριο σκοπό, όπως φαίνεται άπό το Α άρθρο του κανονισμού του, την ένίσχυση και εξέάπλωση των έλληνικών γραμμάτων τόσο στη Θεσσαλονίκη όσο και στα περίχωρά της⁵.

Ό Φιλεκπαιδευτικός Σύλλογος φρόντιζε όσο μπορούσε, όπως φαίνεται άπό τις εκθέσεις των πεπραγμένων του, για τον έξοπλισμό των εκπαιδευτη-

1. Ίστ. Ίαρχ. Θεσ/νίκης, Κ. 8 χωρίς ένδειξη σελίδας.

2. «Έρμης», άριθ. 171 (28-1-1877), σ. 3. στ. 1, «Φάρος της Μακεδονίας», άριθ. 814 (4-2-1884), σ. 1, στ. 3. Λογοδοσία...χρήσεως 1893-94, σ. 11.

3. «Φάρος της Μακεδονίας», άριθ. 970 (17-8-1885), στ. 2, σ. 1.

4. Βλ. Λογοδοσία...χρήσεως 1893-94, σ. 11 και Κ α μ ώ ν α, δ.π. πίνακα άπολογισμού.

5. Βλ. Κανονισμό του έν Θεσσαλονίκη Φιλεκπαιδευτικού Συλλόγου, Αθήνα 1872. σ. 3.

ρίων με τὰ ἀπαραίτητα ἐποπτικά ὄργανα, διέθετε κάθε χρόνο ἓνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὰ ἔσοδά του γιὰ ὑποτροφίες καὶ γιὰ ἀγορὰ βιβλίων ἀπόρων μαθητῶν καὶ ἐνίσχυε χρηματικά τὰ σχολεῖα ποὺ εἶχαν ἀνάγκη.

Κατὰ τὸ χρονικὸ διάστημα ποὺ ἐξετάζουμε ὁ σύλλογος χορηγοῦσε σὲ ἄπορους μαθητὲς 6-10 ὑποτροφίες τὸ χρόνο, συντηροῦσε μερικοὺς ὡς ἡμι-υποτρόφους καὶ ἐνίσχυε χρηματικά ἀρκετοὺς ἄλλους. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ διέθετε κάθε χρόνο ἓνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὰ ἔσοδά του. Τὸ 1873-74, συγκεκριμένα, διέθεσε γιὰ βιβλία ἀπόρων μαθητῶν 4.000 γρόσια καὶ τὸ 1878-1879 γιὰ ὑποτροφίες 6.785 γρόσια καὶ 3.030 γρόσια γιὰ βιβλία ἀπόρων μαθητῶν. Ἀπὸ τοὺς ὑπότροφους μαθητὲς τοῦ συλλόγου, ποὺ κατάγονταν ἀπὸ διάφορα μέρη τῆς Μακεδονίας, πολλοὶ χρησιμοποιήθηκαν, μετὰ τὴν ἀποφοίτησή τους ἀπὸ τὸ Γυμνάσιο ἢ τὸ Παρθεναγωγεῖο, ὡς δάσκαλοι στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Μακεδονίας¹.

Δ. ΔΙΔΑΚΤΡΑ ΜΑΘΗΤΩΝ, ΕΛΕΓΧΟΙ, ΑΠΟΛΥΤΗΡΙΑ

Τὸ δικαίωμα ἐγγραφῆς τῶν μαθητῶν, ἓνας ἀπὸ τοὺς πιὸ σημαντικοὺς πόρους τῶν σχολείων, κλιμακωνόταν ἀνάλογα μετὰ τὸ σχολεῖο στὸ ὁποῖο γραφόταν ὁ μαθητής. Ἡ εἰκοσιεταμελὲς ἐπιτροπὴ σὲ συνεδρίασή της τῆς 11 Αὐγούστου 1874 καθόρισε ὡς ἐξῆς τὸ ποσὸ τῆς εἰσφορᾶς τῶν μαθητῶν:

Δι' εἰσιτήριον Γυμνασίου θὰ πληρώνη ἕκαστος μαθητῆς μίαν ὀθωμανικὴν λίραν.

Δι' εἰσιτήριον Ἑλληνικοῦ σχολείου, ἡμίσειαν ὀθωμανικὴν λίραν.

Δι' εἰσιτήριον Παρθεναγωγείου τῶν ἑλληνικῶν τάξεων, ἡμίσειαν λίραν.

Δι' εἰσιτήριον τῶν συνδιδασκτικῶν τμημάτων τῶν τε ἀρρένων καὶ τοῦ Παρθεναγωγείου ἔτι δὲ καὶ τῶν νηπιαγωγείων, ἓν ἀργυροῦν μετζίτιον.

Ἐξαιροῦνται τοῦ εἰρημένου φόρου οἱ ἀποδεδειγμένους ἄποροι, γινόμενοι δεκτοὶ δωρεάν².

Ὁ Φιλεκαπαιδευτικὸς Σύλλογος ἐπικρότησε τὴν αὐξησὴ αὐτῆ τοῦ δικαίωματος ἐγγραφῆς τῶν μαθητῶν γιατί ἐκρινε ὅτι καλύπτονταν, μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, πολλὰ ἀπὸ τὶς βασικὰς ἀνάγκες τῶν σχολείων³. Ὅταν ὁμως ἀργότερα, τὸ 1884, ἡ εἰκοσιεταμελὲς ἐπιτροπὴ καὶ ἡ ἐφορία ἀποφάσισαν, ἐξ αἰτίας τοῦ μεγάλου ἐλλείμματος τοῦ σχολικοῦ ταμείου, νὰ αὐξήσουν τὸ δικαίωμα αὐτὸ σὲ δυὸ τουρκικὰς λίρες, ὁ τύπος τῆς ἐποχῆς ἀντέδρασε ἀρνητικά, γιατί ἐκρινε ὅτι τὰ διδάκτρα αὐτὰ ἦταν «δυσβάστακτα» γιὰ τοὺς περισσότερους ἀπὸ τοὺς μαθητὲς. Χαρακτήρισε μάλιστα τὸ μέτρο αὐτὸ «ἀντεθνικόν», γιατί θὰ

1. Βλ. Παπαδόπουλου, ὁ.π., σ. 114.

2. Ἰστ. Ἀρχ. Θεσ/νίκης, Κ. 14, σ. 44.

3. Βλ. Δεύτερον ἔτος τοῦ ἐν Θεσσαλονικίᾳ Φιλεκαπαιδευτικοῦ Συλλόγου, Θεσσαλονίκη 1874, σ. 13.

είχε σὰ συνέπεια νὰ διευκολυνθεῖ ἡ ἔγγραφὴ τῶν μαθητῶν σὲ ξένα σχολεῖα, ὅπου δὲν πλήρωναν καθόλου δίδακτρα¹.

Σημαντικὸ ἦταν τὸ ποσὸ ποὺ προερχόταν ἐπίσης ἀπὸ τοὺς ἑξαμηνιαίους ἐλέγχους τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν, καὶ ἀπὸ τὰ ἀπολυτήρια τῶν μαθητῶν τοῦ Γυμνασίου. Τὸ ἔτος 1884-85 ἡ σχολικὴ ἐφορία εἰσέπραξε ἀπὸ τὶς ἔγγραφές 1.984,52 γρόσια, ἀπὸ τοὺς ἐλέγχους 1.884,85 γρ. καὶ ἀπὸ τὰ ἀπολυτήρια τοῦ Γυμνασίου 3.550 γρ. καὶ τὸ 1893-94 ἐπίσης 52.271,20 γρ. ἀπὸ τὶς ἔγγραφές, 238.20 γρ. ἀπὸ τὰ ἐνδεικτικὰ καὶ 138.497 γρ. ἀπὸ τὰ ἀπολυτήρια².

Ε. ΛΑΧΕΙΑ

1. *Ἐτήσιο λαχεῖο τῆς κοινότητος*. Τὸ λαχεῖο αὐτὸ κληρωνόταν σὲ ἐπίσημη τελετὴ στὸ τέλος τοῦ σχολικοῦ χρόνου (Ἰούνιο συνήθως) καὶ μὲ τὰ ἔσοδά του καλύπτονταν πολλὰ ἀπὸ τὶς ἀνάγκες τῶν σχολείων τῆς πόλης. Τὸ 1883 συγκεκριμένα, τὸ ποσὸ ἀπὸ τὶς εἰσπράξεις τοῦ λαχεῖου ἀνερχόταν στὶς 290 περίπου τουρκικὲς λίρες, τὸ 1884 ἦταν 41.475 γρόσια καὶ τὸ 1894 42.105 γρόσια³.

Ἀπὸ τὰ πρακτικὰ τῆς δημογεροντίας γίνεται φανερὸ ὅτι ἡ διάθεση τοῦ λαχεῖου δὲν περιοριζόταν μόνο στὰ μέλη τῆς ἑλληνικῆς κοινότητος τῆς Θεσσαλονίκης, ἀλλὰ ἐπεκτεινόταν καὶ στὴν Κωνσταντινούπολη. Ἔτσι τὸ 1880 ὀρίζεται ἀντιπρόσωπος τῆς κοινότητος γιὰ τὴ διάθεση τοῦ λαχεῖου στὴν Κωνσταντινούπολη ὁ Ἰ. Κρικότσιος⁴.

2. *Ἐτήσιο λαχεῖο τῶν ἐργοχειρῶν τῶν μαθητριῶν τοῦ Παρθεναγωγείου*. Ἐνα σταθερὸ εἰσόδημα τοῦ σχολικοῦ ταμείου κάλυπτε κάθε χρόνο ἡ πώληση τῶν ἐργοχειρῶν ποὺ μὲ ἰδιαίτερη φροντίδα ἐτοίμαζαν οἱ μαθήτριες τοῦ Παρθεναγωγείου. Ἡ κλήρωση καὶ τοῦ λαχεῖου αὐτοῦ γινόταν σὲ ἐπίσημη τελετὴ στὸ τέλος τῆς σχολικῆς χρονιάς, κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ἐξετάσεων τοῦ Παρθεναγωγείου⁵. Τὸ 1884 οἱ εἰσπράξεις ἀπὸ τὸ λαχεῖο αὐτὸ ἀνῆλθαν σὲ 220 τουρκικὲς λίρες καὶ τὸ 1893 σὲ 8.641,30 γρόσια⁶.

1. «Φάρος τῆς Μακεδονίας», ἀριθ. 870 (29-8-1884), σ. 1, στ. 1-2, καὶ ἀριθ. 878 (26-9-1884), σ. 1, στ. 1-2.

2. Βλ. Φιλίποβιτς, ὀ.π., ἰσολογισμὸ καὶ Λογοδοσία... χρήσεως 1893-94, σ. 7 καὶ 9.

3. «Φάρος τῆς Μακεδονίας», ἀριθ. 779 (22-6-1883), σ. 1, στ. 2. Φιλίποβιτς, ὀ.π., ἰσολογισμὸ καὶ Λογοδοσία... χρήσεως 1893-94, σ. 13.

4. Ἰστ. Ἀρχ. Θεσ/νίκης, Κ. 13, σ. 123.

5. «Ἐρμῆς», ἀριθ. 114 (9-7-1876), σ. 2, στ. 1, καὶ ἀριθ. 203 (24-6-1877), σ. 1, στ. 3, «Φάρος τῆς Μακεδονίας», ἀριθ. 678 (16-6-1882), σ. 1, στ. 1, ἀριθ. 775 (8-6-1883), σ. 1, στ. 1, ἀριθ. 857 (11-7-1884), σ. 1, στ. 1, κ.λ.

6. Βλ. Φιλίποβιτς, ὀ.π., ἰσολογισμὸ καὶ Λογοδοσία... χρήσεως 1893-94, σ. 11.

ΣΤ. ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

1. *Ἐτήσιος χορὸς τῆς κοινότητος*. Μὲ πρωτοβουλία τῆς ἐφορίας τῶν σχολείων καὶ τὴν πρόθυμη συμμετοχὴ τῶν μελῶν τῆς κοινότητος, γίνονταν κάθε χρόνο χορὸς γιὰ τὴν ἐνίσχυση τοῦ σχολικοῦ ταμείου. Στὴν ἐκδήλωση αὐτὴ συμμετείχαν καὶ ἀξιωματοῦχοι ἀπὸ τὶς ἄλλες κοινότητες τῆς πόλης—κυρίως ἀπὸ τὴν Τουρκικὴ, Ἰσραηλιτικὴ καὶ τῶν Δυτικῶν. Τὰ ἔσοδα τοῦ χοροῦ ὑποβοηθοῦσαν ἀρκετὰ στὴν ἀντιμετώπιση πολλῶν ἀναγκῶν τῆς σχολικῆς ἐφορίας γιὰτὶ δὲν ἦταν εὐκαταφρόνητα. Τὸ 1882 π.χ. τὸ ποσὸ αὐτὸ ἔφτασε στὸ ὕψος τῶν 700 περίπου τουρκικῶν λιρῶν καὶ τὸ 1884 ἦταν 600 περίπου λίρες¹.

2. *Συναυλία μαθητῶν καὶ μαθητριῶν*. Μαρτυρία γιὰ μουσικὴ συναυλία ποὺ δόθηκε στὴ Θεσσαλονίκη ἀπὸ μαθητὲς καὶ μαθήτριες (3-5-1881) ἔχουμε στὸ «Φάρο τῆς Μακεδονίας». Ἡ συναυλία αὐτὴ ἐγίνε στὴν αἴθουσα τοῦ Παρθεναγωγείου τῆς πόλης μὲ τὴ διεύθυνση τοῦ καθηγητοῦ τῆς μουσικῆς Δημ. Λάλλα. Ὅπως τονίζεται στὴν ἀνακοίνωση τῆς ἐφημερίδας, ἡ συναυλία δόθηκε γιὰ νὰ συμπληρωθεῖ ἐν μέρει τὸ μεγάλο ἔλλειμμα ποὺ παρουσίαζε ὁ σχολικὸς προϋπολογισμός².

3. *Θεατρικὲς παραστάσεις ἀπὸ Ἀθηναϊκὸς θιάσους*. Στὸ «Φάρο τῆς Μακεδονίας» ὑπάρχουν ἐπίσης πληροφορίες ὅτι οἱ ἑλληνοδραματικοὶ θιάσοι «Μένανδρος» καὶ «Σοφοκλῆς» καθὼς καὶ ὁ ταχυδακτυλουργὸς Μελίδης ἔδωσαν, κατὰ καιροῦς, εὐεργητικὲς παραστάσεις ὑπὲρ τῶν σχολείων³.

II. ΠΡΟΣΛΗΨΗ ΤΩΝ ΔΑΣΚΑΛΩΝ

Σταθμὸ στὴν ἐκπαιδευτικὴ ἱστορία ὄχι μόνο τῆς Θεσσαλονίκης ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρης τῆς Μακεδονίας ἀποτέλεσε ἡ ἴδρυση τοῦ διδασκαλείου τὸ 1875, ποὺ ὀφείλεται στὴν πρωτοβουλία τοῦ Ἀθηναϊκοῦ «Συλλόγου πρὸς διάδοσιν τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων». Σύμφωνα μὲ τὸν κανονισμὸ τοῦ διδασκαλείου, ἡ εἰσαγωγή τῶν σπουδαστῶν γίνονταν ἔπειτα ἀπὸ γραπτὲς καὶ προφορικὲς ἐξετάσεις στὰ θρησκευτικὰ, ἑλληνικὰ, ἀριθμητικὴ, γεωγραφία καὶ ἱστορία. Ἡ φοίτηση ἦταν τριετὴς καὶ τὰ μαθήματα ποὺ διδάσκονταν δεκαεπτὰ: θρησκευτικὰ, φιλοσοφικὰ, παιδαγωγικὰ, ἑλληνικὰ, μαθηματικὰ, φυσικὴ, χημεία, φυσικὴ ἱστορία, σωματολογία, γεωγραφία, ἰχθυογραφία, καλλιγραφία καὶ γυμναστικὴ. Τὸ διδασκαλεῖο διέθετε ἐπίσης καὶ προσαρτημένο

1. «Φάρος τῆς Μακεδονίας», ἀριθ. 642 (6-2-1882), σ. 1, στ. 1, καὶ Φιλίποβιτς, ὀ.π.

2. «Ἐρμῆς», ἀριθ. 554 (27-3-1881), σ. 1, στ. 4, καὶ «Φάρος τῆς Μακεδονίας», ἀριθ. 556 (24-4-1881), σ. 1, στ. 3-4.

3. «Φάρος τῆς Μακεδονίας», ἀριθ. 1244 (28-5-1888), σ. 2, στ. 4.

πρότυπο δημοτικό σχολείο για τις πρακτικές ασκήσεις των τελειοφοίτων σπουδαστών του. Πρώτος διευθυντής του διδασκαλείου ήταν ο σπουδασμένος στη Γερμανία διαπρεπής παιδαγωγός Χαρίσιος Παπαμάρκου¹. Έπειδή όμως οι απόφοιτοι του διδασκαλείου δεν έπαρκοῦσαν, σάν δάσκαλοι προσλαμβάνονταν και απόφοιτοι του Γυμνασίου. Είναι γνωστό επίσης ότι από τὰ μέσα του 19 αιώνα και ἔξῃς ἀρχίζει σιγά-σιγά νὰ γίνεται ἡ μόρφωση προσιτή καὶ στὰ κορίτσια. Ἔτσι οἱ ἑλληνικὲς κοινότητες τῆς Μακεδονίας ζητοῦσαν δασκάλες ἀπὸ τὰ μεγάλα πνευματικὰ κέντρα. Στὴ θέση αὐτὴ τοποθετοῦνταν οἱ ἀπόφοιτες μαθήτριες τοῦ Παρθεναγωγείου Θεσσαλονίκης, ποὺ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ κατεῖχε καὶ θέση διδασκαλείου θηλέων². Πιὸ συγκεκριμένα, οἱ μαθήτριες τῆς τελευταίας τάξης τοῦ Παρθεναγωγείου ἀσκοῦνταν «ἐπὶ ἕν ἔτος εἰς τὸν τρόπον τοῦ διδάσκειν καὶ τὴν νηπιαγωγικὴν μέθοδον ἀναλαμβάνουσαι μαθήματα ἐν ταῖς κατωτέροις τάξεσι τοῦ Παρθεναγωγείου»³. Στὸ τέλος τοῦ χρόνου, μαζί με τὶς θεωρητικὲς γίνονταν καὶ οἱ πρακτικὲς ἐξετάσεις τῶν τελειοφοίτων μαθητριῶν ἀπὸ εἰδικὴ ἐξεταστικὴ ἐπιτροπὴ ποὺ τὴν ἀποτελοῦσαν οἱ ἔξῃς: ἓνα μέλος τῆς ἐφορίας τῶν σχολείων, ἡ Διευθύντρια τοῦ Παρθεναγωγείου καὶ ὁ Γυμνασιάρχης τοῦ Γυμνασίου Θεσσαλονίκης. Μετὰ τὶς ἐξετάσεις αὐτὲς οἱ μαθήτριες τοῦ Παρθεναγωγείου ἔπαιρναν τὸ διδασκαλικὸ πτυχίον «δι' οὗ δύνανται νὰ μετέλθωσι τὸ διδασκαλικὸν ἔργον»⁴. Τὰ δημοτικὰ σχολεῖα ἦταν, κατὰ κανόνα, χωριστὰ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ—ἀρρένων ἢ θηλέων—γιατὶ οἱ κοινωνικὲς συνθῆκες δὲν ἐπέτρεπαν ἀκόμα τὴ μικτὴ φοίτηση. Ἔτσι στὰ σχολεῖα θηλέων τοποθετοῦνταν ἀποκλειστικὰ δασκάλες.

Ἄν καὶ ἡ ἐπιστημονικὴ κατάρτιση τῶν νέων αὐτῶν δασκάλων παρουσίαζε, ὅπως εἶναι φυσικὸ, πολλὰς ἀτέλειες, ὅμως, ἐφοδιασμένοι με ἀρκετὲς γνώσεις καὶ ἰδιαίτερα με μεγάλο ἐνθουσιασμό καὶ φιλοπατρία, ὑπῆρξαν οἱ πρῶτοι καλλιτεργητὲς τοῦ «χέρσου καὶ ἀνύδρου ἀπὸ ἄποψιν παιδείας μακεδονικοῦ ἐδάφους», ὅπως ἀναφέρεται χαρακτηριστικὰ στὰ πρακτικὰ τοῦ πρώτου συνεδρίου τῶν ἑλληνικῶν συλλόγων ποὺ πραγματοποιήθηκε στὴν Ἀθήνα τὸ 1875⁵.

Μετὰ τὸ 1872 γιὰ τὴν ἀποστολὴ ἐκπαιδευτικῶν σὲ διάφορα σχολεῖα

1. «Ερμῆς», ἀριθ. 312 (14-7-1878), σ. 1, στ. 3 καὶ σ. 2, στ. 1.

2. Διδασκαλεῖα θηλέων λειτουργοῦν τὴν ἐποχὴ αὐτὴ λίγα. Στὸ ἑλληνικὸ κράτος τὴν πρωτοβουλία στὸ θέμα αὐτὸ ἔχει ἡ Φιλεκπαιδευτικὴ Ἐταιρεία. Στὶς τουρκοκρατούμενες περιοχὲς διδασκαλεῖο θηλέων ὑπάρχει στὴ Φιλιππούπολη. Στὴ Θεσσαλονικὴ ὑποδιδασκαλεῖο θηλέων ἱδρύεται τὸ 1900. Βλ. «Φάρος τῆς Μακεδονίας», ἀριθ. 231(30-9-1877), σ. 3, στ. 3 καὶ Παπαδόπουλου, ὅ.π., σ. 103.

3. «Φάρος τῆς Μακεδονίας», ἀριθ. 838 (2-5-1884), σ. 1, στ. 1-2.

4. «Φάρος τῆς Μακεδονίας», ἀριθ. 838 (2-5-1884), σ. 1, στ. 1-2.

5. Βλ. Παπαδόπουλου, ὅ.π., σ. 114.

της Μακεδονίας φρόντιζε ο Φιλεκπαιδευτικός Σύλλογος της Θεσσαλονίκης. Μέχρι τότε οι περισσότερες ελληνικές κοινότητες άναζητούσαν και έβρισκαν δασκάλους για τὰ σχολεία τους μέσα στὰ καφενεία της Θεσσαλονίκης, πέφτοντας έτσι συχνά σέ χέρια έκμεταλλευτών, πού πολλές φορές τούς προμήθευαν όλότελα άμαθείς δασκάλους¹. Για τὸ λόγο αὐτό, συχνά ἡ έφορία τῶν σχολείων της Θεσσαλονίκης με άνακοινώσεις της στήν έφημερίδα της εποχής αὐτῆς προτρέπει τούς υπεύθυνους τῶν κοινοτήτων πού ένδιαφέρονταν για τήν πρόσληψη δασκάλων, νά εξετάζουν προσεκτικά τὰ άπολυτήρια τῶν ύποψηφίων, για νά μή προσλαμβάνουν δευτεροετή ἢ τριτοετή μαθητή άντι για άπόφοιτο². Για νά άποφευχθοῦν οί παραπάνω κίνδυνοι, τὸ έργο της έπιλογῆς τῶν κατάλληλων δασκάλων τὸ ανέλαβε ὁ Φιλεκπαιδευτικός Σύλλογος· στήν άρχή τὸ διοικητικό του συμβούλιο και άργότερα μιὰ ειδική έπιτροπή, ἡ «έκπαιδευτική έπιτροπή». Ἔτσι, μετά τὸ 1872, οί κοινότητες άπευθύνονταν στήν έπιτροπή αὐτή, πού έστειλε σέ διάφορα χωριά και πόλεις της Μακεδονίας άρκετές δεκάδες έλληνοδιδασκάλων, δασκάλων, παρθεναγωγῶν και νηπιαγωγῶν. Κατά τὸ σχολικό έτος 1873-74 π.χ. ὁ σύλλογος διάλεξε έφτά έλληνοδιδασκάλους, ὄχτῶ δασκάλους και τέσσερις παρθεναγωγούς και νηπιαγωγούς. Τὸ 1878-79 έπίσης, τέσσερις έλληνοδιδασκάλους, έξι δασκάλους και δώδεκα παρθεναγωγούς και νηπιαγωγούς. Οί εκπαιδευτικοί αὐτοί προορίζονταν για τὰ χωριά και κωμοπόλεις Ἄβεστοχώρι, Καπουτζίδες (Πυλαία), Μπάλτζα (Μελισσοχώρι), Λιβάδι Χαλκιδικῆς, Φούρκα, Βυσόκα (Ἔοσσα), Λιαρίκοβη (Ἄρναία), Γουμένισα, Κολυνδρό, Λιτόχωρο καθώς και για τίς πόλεις Βέροια, Γεντισά, Πολύγυρο, Ἐδεσσα, Σέρρες, Καβάλα, Πετρίτσι, Στρώμνισα, Σιάτιστα, άκόμη και για τὸν Περλεπέ και για τὰ Σκόπια. Για νά κατατοπίσει μάλιστα τὸ νέους αὐτοῦς δασκάλους και νά διευκολύνει τὸ έργο τους, ὁ σύλλογος τύπωσε και ένα φυλλάδιο με οδηγίες για τούς εκπαιδευτικούς της «πρώτης παιδεύσεως», δηλαδή τῶν δημοτικῶν σχολείων³.

Σέ κώδικα τοῦ Ἱστορικοῦ Ἀρχείου Θεσσαλονίκης με αύξοντα αριθμὸ 21 και τίτλο «Κῶδιξ διαφόρων συμβολαίων και πράξεων διαζυγίων άπό 2 Αύγουστου 1882 μέχρι 13 Μαρτίου 1885», βρίσκονται καταχωρημένα εικοσι έννέα συμφωνητικά πού αναφέρονται σέ προσλήψεις «διδασκάλων» και «διδασκαλισσῶν» άπό διάφορα σχολεία της περιοχῆς της Θεσσαλονίκης. Πιὸ συγκεκριμένα, οί κοινότητες πού προσλαμβάνουν τούς δασκάλους εἶναι: Ἐπανομῆς, Σοχοῦ, Ἐλλησπόντου, Χορτιάτη, Λιγκοβάνης (Ξυλόπολη),

1. Βλ. Δεύτερον έτος τοῦ έν Θεσσαλονίκη Φιλεκπαιδευτικοῦ Συλλόγου, τυπ. «Μακεδονία», Θεσσαλονίκη 1874, σ. 22.

2. «Φάρος της Μακεδονίας», αριθ. 862 (28-7-1884), σ. 1, στ. 2.

3. Βλ. Παπαδόπουλου, ὀ.π., σ. 116-117.

Μπάλτζας (Μελισσοχώρι), Δρυμίγκλαβα (Δρυμός), Βυσώκας (Ώσσα), Γκραδομπορίου, Λιτοχώρου, Λαγκαδά, Καπουτζίδων (Πυλαία), Γιουτζίδας (Κύμνηνα), και Χαρμάνκοι (Έλευθέρια). Οί δάσκαλοι που αναφέρονται στα συμφωνητικά αυτά προσλαμβάνονται για τὰ σχολικά έτη 1882-83, 1883-84 και 1884-85 (βλ. σχετικό πίνακα).

ΠΙΝΑΚΑΣ ΣΥΜΦΩΝΗΤΙΚΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΛΗΨΗ ΔΑΣΚΑΛΩΝ

Αρ. έγγραφου ήμ. υπογραφής	Όνοματεπώνυμο δασκάλου	Κοινότητα	Καθήκοντα δασκάλου	Έτήσια άντιμισθία (τουρ. λίρ.)
Σχολικό έτος 1882-83				
1.	69/13-8-1882	Έλιζα Κασσανδρέως	Έπανομή	Διευθύντρια 40
2.	7/24-8-1882	α. Νικόλαος Παπασταμάτης β. Φανή Παπασταμάτη	Σοχός	Διευθυντής 75
3.	8/24-8-1882	Νικόλαος Βαφειάδης	Σοχός	Βοηθός 25
4.	9/24-8-1882	Άπόστολος Θεοδωρίδης	Έλλησποντος	Διευθυντής 45
5.	10/24-8-1882	Ίωάννης Καζαντζής	Έπανομή	Διευθυντής 42
6.	11/25-8-1882	Θωμάς Άλεξανδρόπουλος	Χορτιάτης	Διευθυντής 37
7.	12/25-8-1882	Δέσποινα Άλεξιάδου	Χορτιάτης	Διευθύντρια 33
8.	14/4-9-1882	Σταμάτιος Ίωαννίδης	Λιγκοβάνη (Ξυλόπολη)	Διευθυντής 40
9.	16/8-9-1882	Ξενοφών Καραβίδας	Μπάλτζα (Μελισσοχώρι)	Διευθυντής 40
10.	17/9-9-1882	Νέστωρ Βήτας	Δρυμίγκλαβα (Δρυμός)	Διευθυντής 26
11.	18/9-9-1882	Άθανάσιος Βασιλείου	Δρυμίγκλαβα	Ύποδιδάσκαλος 18
12.	24/17-9-1882	Νικόλαος Ίωαννίδης	Βυσώκα(Ώσσα)	Διευθυντής 22
13.	25/18-10-1882	Άπόστολος Γεωργίου	Γκραδομπόριο	Διευθυντής 16
Σχολικό έτος 1883-84				
14.	69/13-8-1883	Άθανάσιος Βιστικός	Λιτόχωρο	Διευθυντής 55 έλλην. σχολής
15.	70/13-8-1883	Θεοχάρης Λογοθέτης	Λιτόχωρο	Διευθυντής 50
16.	72/19-8-1883	Όλυμπιάς Παρσακίδου	Έπανομή	Διευθύντρια 38
17.	73/19-8-1883	Νικόλαος Θεοχαρίδης	Έπανομή	Διευθυντής 43
18.	74/19-8-1883	Καλλιόπη Κωνσταντινίδου	Χορτιάτης	Διευθύντρια 34
19.	75/24-8-1883	Άνδρομάχη Δημητριάδου	Λαγκαδάς	Διευθύντρια 37
20.	77/27-8-1883	Άθανάσιος Παναγιωτίδης	Χαρμάν(κιοί) (Έλευθέρια)	Διευθυντής 24
21.	78/28-8-1883	Έμμανουήλ Κωνσταντίνου	Λιτόχωρο	Διδάσκαλος 40 Έλληνικής και Δημοτικής Σχολής
22.	80/6-9-1883	Άπόστολος Παπαδόπουλος	Καπουτζίδες (Πυλαία)	Διευθυντής 35

23.	82/14-9-1883	Δημήτριος Παπαϊωάννου	Γιουτζίδα (Κύμηνα)	Διευθυντής	30
24.	86/24-9-1882	Γεώργιος Ραδίτου	Γιδάς (Άλεξάνδρεια)	Διευθυντής	32
Σχολικό έτος 1884-85					
25.	144/14-8-1884	Αικατερίνη Χ' Θεοδώρου	Μπάτζα	Διευθύντρια	38
26.	146/22-8-1884	Άννα Έμμανουήλ	Χορτιάτης	Διευθύντρια	40
27.	147/31-8-1884	Άρστειδης Αύξεντιάδης	Μπάτζα	Διευθυντής	50
28.	148/2-9-1884	Άθανάσιος Παναγιωτίδης	Χαρμάνκιοϊ (Έλευθέρια)	Διευθυντής	28
29.	149/15-9-1884	Ματθαίος Οικονόμου	Γιδάς	Διευθυντής	40

Άπό τή μελέτη τῶν συμφωνητικῶν προκύπτουν τὰ παρακάτω στοιχεῖα:

Τό συμφωνητικό ὑπογραφόταν στά γραφεῖα τῆς μητρόπολης ἀπό τόν ἐνδιαφερόμενο δάσκαλο ἢ τή δασκάλα καί τήν ἐφορία τοῦ σχολείου. Σέ μερικές περιπτώσεις ἀντί γιά τή σχολική ἐφορία «συμφωνεῖ» μέ τόν δάσκαλο «ὁ κοτζάμπασης καί οἱ πρόκριτοι τοῦ χωρίου» ἢ «ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις ἔχουσα τήν πληρεξουσιότητα ἀπό μέρους τῆς κοινότητος τοῦ χωρίου...».

Ὁ δάσκαλος ἢ ἡ δασκάλα προσλαμβάνονταν γιά ἓνα μόνο σχολικό χρόνο. Τό συμφωνητικό ὑπογραφόταν τόν Αὐγουστο κυρίως, ἢ, σέ μερικές περιπτώσεις, τόν Σεπτέμβριο καί, σπάνια, τόν Ὀκτώβριο. Πιο συγκεκριμένα, ἀπό τὰ εἴκοσι ἐννέα συμφωνητικά τὰ δεκαοχτῶ ἔχουν ἡμερομηνία Αὐγούστου, τὰ δέκα ὑπογράφηκαν τόν Σεπτέμβριο καί ἓνα μόνο τόν Ὀκτώβριο.

Οἱ δασκάλες—ἀπό τὰ εἴκοσι ἐννέα συμφωνητικά τὰ ὀχτῶ ὑπογράφουν δασκάλες—προσλαμβάνονταν γιά νά διευθύνουν καί νά διδάσκουν σέ «σχολή θηλέων» ἀποκλειστικά, καί οἱ δάσκαλοι σέ «σχολές ἀρρένων». Οἱ κοινωνικές συνθήκες τῆς ἐποχῆς αὐτῆς δέν ἐπέτρεπαν ἀκόμη, ὅπως τόνιστηκε ἤδη, τή μικτή φοίτηση.

Ἡ «ἀντιμισθία» τῶν δασκάλων πού προσλαμβάνονταν γιά νά διευθύνουν καί νά διδάσκουν συγχρόνως στό σχολεῖο κυμαινόταν ἀπό 16 ὡς 50 τουρκικές λίρες τόν χρόνο γιά τούς δασκάλους καί ἀπό 33 ὡς 40 λίρες γιά τίς δασκάλες. Ὁ ἐλληνοδιδάσκαλος Ἀθ. Βιστικός προσλαμβάνεται μέ 55 λίρες τόν χρόνο γιά νά διευθύνει ὅμως καί νά διδάσκει στήν ἐλληνική σχολή τοῦ Λιτοχώρου.

Ἀξιοσημεῖωτο εἶναι ὁ γεγόνος ὅτι σέ μιᾶ περίπτωση πού ἡ ἀμοιβή τοῦ δασκάλου κατεβαίνει στίς 26 λίρες, ὁ κοτζάμπασης καί οἱ πρόκριτοι τοῦ χωριοῦ ἀναλαμβάνουν τήν ὑποχρέωση «...νά ἐπιτρέψωσιν αὐτῷ ἵνα εἰς ὀρισμένες ἡμέρας περιάγῃ τρίς τοῦ ἔτους δίσκον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ πρὸς ἴδιον ὄφελος».

Ἐκεῖνοι πού προσλαμβάνονταν σάν «ὑποδιδάσκαλοι» ἢ σάν «βοηθοί» πληρώνονταν 18-25 λίρες τόν χρόνο. Ἐπισημαίνουμε ἐδῶ τήν ἀνισότητα πού

παρουσιάζει ή άμοιβή των εκπαιδευτικών από τὸ ἓνα σχολεῖο στὸ ἄλλο, κατὰ τὴν ἴδια ἐποχὴ. Στὰ εἴκοσι ὄχτῶ συμφωνητικὰ τονίζεται ὅτι ἡ ἀντιμισθία αὐτὴ θὰ δίνεται στὸ δάσκαλο «κατὰ τριμηνίαν ἀκριβῶς» καὶ μόνο σὲ μιὰ περίπτωση ἀποφασίζεται νὰ πληρώνεται ὁ δάσκαλος «ἐν τῇ ἀρχῇ ἑκάστου μηνός».

Σὲ ὅλα τὰ συμφωνητικὰ αὐτά, ἡ σχολικὴ ἐφορία ἢ οἱ πρόκριτοι τοῦ χωριοῦ, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ χρηματικὴ ἀμοιβή, ἀναλαμβάνουν τὴν ὑποχρέωση νὰ ἐξασφαλίσουν στὸ δάσκαλο ἢ τὴ δασκάλα «κατοικίαν, καύσιμον ὕλην» καί, συχνά, καὶ ὁδοπορικὰ ἐξοδα μεταβάσεως¹.

Ὅπως γίνεται φανερό, οἱ δάσκαλοι τὴν ἐποχὴ αὐτὴ δὲν εἶχαν καμιὰ ἀπολύτως προστασία. Ὁ διορισμὸς καὶ ἡ ἀπόλυσή τους ἐξαρτιόταν ἀπὸ τὴν ἀνεξέλεγκτη καὶ ἀνεύθυνη, πολλὰς φορὲς, διάθεση τῆς σχολικῆς ἐφορίας καὶ τῶν προκρίτων τῆς κοινότητος. Τὸ μόνο σίγουρο ἦταν τὸ συμβόλαιο ποῦ κάθε Σεπτέμβριο ἀνανεωνόταν. Ἐτσι, ὅλο τὸ χρόνο ὁ δάσκαλος προσπαθοῦσε νὰ δουλεύει ὅσο τὸ δυνατό περισσότερο γιὰ νὰ ἐξασφαλίσαι τὴν ἀνανέωση τοῦ συμβολαίου γιὰ τὴν ἐπόμενη χρονιά. Μερικὲς φορὲς μάλιστα διδάσκαν ἐπὶ μῆνες χωρὶς μισθὸ ἢ ἀναγκάζονταν νὰ παρατηρηθοῦν ἀναζητώντας ἄλλοῦ καλύτερους οἰκονομικοὺς ὄρους ἐργασίας².

Τὰ σχολεῖα τῆς δημοτικῆς καὶ μέσης παιδείας στὴ Θεσσαλονίκη λειτουργοῦσαν, πρὶν ἀπὸ τὴν ἀπελευθέρωση, μὲ τὴν ἄμεση ἐποπτεία τοῦ μητροπολίτη καὶ τῶν μελῶν τῆς ἑλληνικῆς κοινότητος, ποῦ μὲ τοὺς κοινοτικοὺς ἄρχοντες καὶ τοὺς ἐφόρους τῶν σχολείων φρόντιζαν γιὰ τὴν ἀρτιώτερη ὀργάνωση τῆς ἐκπαίδευσης.

Ἡ σχολικὴ ἐφορία μεριμνοῦσε γιὰ τὴν ἐπισκευὴ τῶν διδακτηρίων, τὸ διορισμὸ τῶν κατάλληλων δασκάλων καὶ καθηγητῶν, τὸν ἐξοπλισμὸ τῶν σχολείων μὲ βιβλία καὶ ἐποπτικὰ μέσα διδασκαλίας, τὴ χορήγηση ὑποτροφιῶν σὲ ἄπορους μαθητὲς καὶ τὴν ὁμαλὴ λειτουργία τῶν εκπαιδευτηρίων γενικά.

Ἡ δύσκολη οἰκονομικὴ κατάσταση τῆς κοινότητος δημιουργοῦσε, μερικὲς φορὲς, διάφορα προβλήματα στὴ λειτουργία τῶν σχολείων γιατί ἀπο-

1. Ἰστ. Ἀρχ. Θεσ/νίκης, Κ. 21. Ἀναλυτικὸς κατάλογος μὲ τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἐγγράφων καὶ τὶς ἡμερομηνίες, τὰ ὀνοματεπώνυμα τῶν δασκάλων καὶ τὴν «ἀντιμισθίαν» ποῦ ἀντιστοιχεῖ στὸν καθένα, ὑπάρχει στὸν πίνακα ποῦ παραθέτουμε.

2. Χαρακτηριστικὸ γιὰ τὴ δύσκολη θέση στὴν ὁποία βρισκονταν οἱ δάσκαλοι τὴν ἐποχὴ αὐτὴ εἶναι σχόλιο τοῦ «Φάρου τῆς Μακεδονίας»: «Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, καθ' ἣν ἅπαντα τὰ σχολεῖα διατελοῦσιν ἐν ἀργίᾳ ἔνεκα τῶν διακοπῶν, ἡ πόλις ἡμῶν ἐπλημμύρισε διδασκάλων καὶ διδασκαλισσῶν. Καὶ τρέχουσιν οἱ ἀτυχεῖς τῆδε κάκεισε, ἐκλιπαροῦντες ἓνα διορισμὸν ἔστω καὶ μὲ κατώτερον μισθὸν ἐκείνου, ὃν ἐλάμβανεν ὁ προκατόχος αὐτῶν. «Φάρος τῆς Μακεδονίας», ἀριθ. 1259 (23-6-1888), σ. 2, στ. 2.

τέλεσμα τῆς οικονομικῆς αὐτῆς δυσπραγίας ἦταν ἡ στέγαση τῶν σχολείων σὲ ἀκατάλληλα κτήρια, ἡ ἀνεπάρκεια τῶν ἀπαραίτητων βιβλίων καὶ λοιπῶν ἐποπτικῶν ὀργάνων διδασκαλίας καὶ ἡ ἐλλιπὴς μισθοδοσία τῶν δασκάλων.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως, ὁ ζῆλος καὶ οἱ προσπάθειες τῆς κοινότητος καὶ τῶν μελῶν τῆς παρέκαμψαν τὶς περισσότερες ἀπὸ τὶς παραπάνω δυσκολίες, μὲ ἀποτελεσματὰ νὰ τεθοῦν οἱ βάσεις γιὰ τὴν κατοπινὴ ἀνάπτυξη τῆς παιδείας στὴ Θεσσαλονίκη.

Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης

ΣΙΔΗΡΟΥΛΑ ΖΙΩΓΟΥ - ΚΑΡΑΣΤΕΡΓΙΟΥ

S U M M A R Y

Sidiroula Ziogou-Karastergiou, A contribution to the history of schools in Thessaloniki during the last quarter of the 19th century.

Primary and High Schools in Salonica before the liberation of the city in 1912 were under the immediate supervision of the bishop and the members of the Greek Community, who together with the local authorities and the School supervisory committee were responsible for the better organization of education.

The School Supervisory Committee was responsible for the repair of school buildings, the appointment of qualified teachers and professors, the provision with text-books and other tutorial equipment, the granting of scholarships to poor pupils and in general the regular function of schools.

The teachers at that time had no whatsoever protection. Their appointment as well as their dismissal depended upon the uncontrolled and sometimes irresponsible attitude of this Supervisory Committee and the local authorities.

All expenses for the full operation of schools in Salonica were covered in general by the following sources: Benefactors and donors, church, Registration fees, progress notes and graduation certificates, Annual lotteries organized by the community and embroidery exhibitions held by the girls' college and various social activities.

For the composition of this study the following sources were used: Five unpublished codes of the Historical File of Macedonia, Greek newspapers of that time, statements of the School Supervisory Committee as well as the relevant bibliography.